

BURMESE
CLASSIC
.COM

၁၄။ န ဂါး နက် အသင်း

“တစ်”

တနေ့သော နံနက်ခင်း ၇ နာရီ ကျော်ကျော် အချိန်လောက်၌ ကျွန်တော်သည် ကမ်းနား လမ်းဘက်မှ လမ်းလျှောက်၍ပြန်လာရာ ဦးထင်ကျော်သည် လဘက်ရည်စားပွဲမှ ကျွန်တော်အား စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲဆရာကြီး၊ တယ်အချိန်မှန်ပါကလား။”

“အသက်အရွယ်က တနေ့ တခြား ကြီးလာတော့ လမ်းလျှောက်တဲ့ အိပ်ဆိုက်စိုက်ဘဲ ရှိတော့တယ်မဟုတ်လားဗျ”

“ကျုပ်လဲ လျှောက်တော့ လျှောက်ပါတယ်ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျားလောက် အချိန်မမှန် ပေဘူး၊ ကျုပ်က တခါတလေ ည ၁၂ နာရီ၊ နာရီပြန်တချက်အထိ စိတ်ကူးထုတ်ချင်ထုတ်နေတဲ့ အကောင်ဗျ”

“ဒါပေမဲ့ ၁၂နာရီမထိုးခင် နည်းနည်းဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အိပ်ပျော်အောင် လုပ်ရမယ်၊ ဒါမှ အိပ်ရေး ဝ၊ တယ်လို့စာဆိုရှိတယ်ဗျ”

“ဒါကတော့ ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ၊ ကျန်းမာရေးလိုက်စားတဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် ပိုပြီး ဗဟုသုတရှိပါပေတယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် လဘက်ရည်ခရီးထဲမှ လဘက်ရည်ကို ပန်းကန်လုံးထဲသို့စိတ်ရှည်လက်ရှည် တည့်ပေးပြီးနောက် သူ၏ဆေးတံထဲသို့ ဆေးတဆကို သပ်ယပ်စွာထည့်လျက်ရှိလေသည်။ ထို့နောက် သစ်သားမီးခြစ်ဆံဖြင့် မီးညှိလျက်ရှိရာမှ...

“ဪ...ဒါထက် ကိုတင်မောင်လဲ ကျုပ် အမှုတွေ အကြောင်း မရေးတာ အခုတလော အတော်ကြာသွားပြီနော်”

“ဒါကတော့ အမှုဆိုတာ ဝတ္ထုအနေနဲ့ စိတ် ဝင်စား လောက် မှ လဲ ကောင်းတာကိုးဗျ၊ ရာဇဝတ်မှုတခုအဖြစ်နဲ့ မှတ်သားဘို့ကောင်းပေမဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း တခုအနေနဲ့ ခြောက်သွေ့သွေ့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတတ်တယ်ဦးထင်ကျော်”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဒီဘက်မှာ ကျုပ်ထက်ပိုပြီး ခင်ဗျားက ကျွမ်းကျင်တာဘဲ”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားအမှုတွေကို ကျုပ် နေ့စဉ် မှတ်တမ်း ထဲ အ တို့ ကောက် ရေးထား၊ နောက်မှ တခါပြန်ရွေးပြီး ဝတ္ထုအဖြစ်နဲ့ ထည့်တန်တယ်။ ဒါထက် ခင်ဗျား ဒီအလုပ်ကိုလုပ်စက အမှုတွေထဲက မှတ်မိသလောက် ပြောစမ်းပါအုံးဗျာ”

“စစ်မဖြစ်ခင် ခေတ်ဟောင်းတုန်းက ကျုပ် အတော်ပြောခဲ့တာဘဲ၊ ခင်ဗျားလဲ အဲဒီတုန်းက အတော်ရေးတယ်မဟုတ်လား”

“ရေးခဲ့ပါတယ်”

“မြင်းခြံက သူဌေးဦးဘဇော် ရဲ့ ပတ္တမြားပျောက်မှုတို့၊ ဖြူးက နတ်ရေကန်လူသတ်မှုတို့၊ သေမင်း မီးခိုး စုံထောက်မှုတို့ဆိုတာ ခင်ဗျားရေးခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ ဒီဟာတွေဟာ အင်မတန်ရှေးကျတာဘဲ”

“ရေးခဲ့ပါပြီဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်ကဒီဟာတွေထက် ရှေးကျတာလိုချင်တာဗျ၊ တတ်နိုင်သင် ခင်ဗျားပထမစုံထောက်ခဲ့တဲ့အမှုဆိုပါတော့”

ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံကို လက်ျာဘက်ပါးစောင်မှ လက်ဝဲဘက်ပါးစောင်သို့ ပြောင်း၍ တပ်လိုက်၏။

“အင်း...ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒီဟာတော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်မပြောသေးဘူး”

သို့နှင့် ဦးထင်ကျော်လည်း အောက်ပါ အဖြစ် အပျက်တခုကို နှုတ်ဖြင့် ပြောပြလေရာ ကျွန်တော်က သူပြောသောအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဝတ္ထုသွားအဖြစ်ဖြင့် ရေးသားဖော်ပြပါအံ့။

* * *

ယခုအချိန်မှ ပြန်၍ရေသော်... ၂၅နှစ်ခန့်ပင် ကြာခဲ့လေပြီ။

တနေ့သော် နံနက်ခင်း၉နာရီအချိန်လောက်၌ ဂျပ်ဆင်ကျောင်းဆောင်မှ အသက် ၂၀ခန့်ရှိ ကောလိပ်ကျောင်းသား မောင်စိန်လှိုင်သည် ကျောင်းဝင်းမှထွက်၍ လမ်းကိုဖြတ်ကူးကာ ကုလား လဘက်ရည်ဆိုင်တဆိုင်သို့ လာခဲ့လေ၏။

မောင်စိန်လှိုင်မှာ အဝတ်အစားများကို အမြဲပြောင်လက်တောက်ပစွာ ဝတ်စားတတ်သည့် အတိုင်း အဝါနုရောင်လက်နှစ်ထပ်ပိုးချပ်အင်္ကျီ၊ တိုက်ပုံ၊ မန္တလေးပိုးအင်္ကျီ ရင်စေ့၊ ရွှေဖလားရောင် ဗလာ ပိုးသားလုံချည်၊ ပိုးခြေအိတ်အပြု၊ နီညိုရောင် နောက်ပိတ် ဘီ နပ် စသည် ဖြင့် ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်က ပွဲနေပွဲထိုင်သူများမည် လူတယောက်ကဲ့သို့ ဝတ်စားထားသဖြင့် လဘက်ရည်ဆိုင် အတွင်းရှိ လဘက်ရည်သောက်နေသူများပင် ၎င်းအား ခေတ္တမျှ အာရုံစိုက်၍ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ထိုခေတ်က ကောလိပ်ကျောင်းသားများမှာ နိုင်ငံရေးတွင် စွက်ဖက်မှုထက် မိမိကိုယ်ကို မိမိ အလှပြင်ကာ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွင် စိတ်ဝင်စားကြ၏။ အတွင်းဝန်ရုံးတွင် အလုပ် လုပ်သော စာရေးစာချီများကလည်း ကောလိပ် ကျောင်းသား များကို အတုခိုးလျက်၎င်း၊ အရပ်သားများ ကလည်း ကျောင်းသားများနှင့် စာရေးစာချီ အချို့တို့ကို အတုခိုးလျက်၎င်း ဝတ်စားဆင်ယင် သော ခေတ်ဖြစ်လေသည်။ အရပ်သားများ မည်သို့ပင်အတုခိုးစေကာမူ ကောလိပ်ကျောင်းသား များအား အမူအရာနှင့် ပိုမိုသေသပ်ပုံတို့တွင် မတူဟု အဆိုရှိလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကောလိပ် ကျောင်းသားတယောက် လမ်းလျှောက်၍သွားက အပျိုများပင် ချောင်းမြောင်းကြည့်စွာတတ်သည် ဆို၏။ ဆံပင်ခွဲပွဲ၌ပင် “ကော်လိပ်စတိုင်”ဟု ခွဲနည်းမျိုး ရှိလေသည်။

မောင်စိန်လှိုင်သည် ဆိုင်ထောင်တထောင်ရှိ ကုလားထိုင်တလုံး၌ထိုင်ကာ လဘက်ရည်တခွက် ကို မှာယင်း တစုံတခုခုနက်နဲစွာ စိတ်ကူးယဉ်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှစာအိတ် တလုံးကိုယူပြီးလျှင် အတွင်းမှစာကိုထုတ်ကာ ၂ ကြိမ်မျှထပ်၍ဖတ်လေသည်။

စာကိုစာအိတ်အတွင်းသို့ ပြန်၍သွင်းပြီးနောက် စာအိတ်ကိုအင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ပြန်၍ထည့်လိုက် သောခဏ၌ မိမိပုခုံးကိုနောက်မှတင့်တယောက်က ပုတ်လိုက်သဖြင့် လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ မိမိအား ပြုံး၍ကြည့်နေသော ဘီအက်စ်စီအထက်တန်းကျောင်းသား ကိုလှကျော်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

“အဆင်သင့်လိုက်လေ ကိုကြီးကျော်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီ အခုလဘက်ရည်သောက်ပြီး လာမလို့ဗျ”

မောင်လှကျော်သည် မောင်စိန်လှိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင် တလုံးပေါ်တွင် ထိုင် လိုက်လေ၏။

မောင်လှကျော်မှာ မောင်စိန်လှိုင်ကဲ့သို့ အသားမဖြူလွန်းဘဲ အသားလပ်မျှသာ ဖြစ်၏။ မျယ်နှာမှာ ခပ်သွယ်သွယ်ရှိနေပြီးလျှင် ကျယ်ဝန်းသော နဖူးအထက်မှ ဆံစများမှာသပ်ယပ်စွာရှိနေ လျက် ဆံပင်ကိုအပေါ်သို့လှန်၍ဖီးထား၏။ မည်းနက်ထူထပ်စွာ ရှိနေသော မျက်ခုံးအောက်မှ နက်ရှိုင်းသော မျက်လုံးတို့မှာ မီးများပွင့်နေသကဲ့သို့ တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ထိုမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်ရှုခြင်းခံရသူမှာ မျက်လုံးရှင်အား တော်လှန်၍ မပြောဝံ့လောက်အောင်ပင် တန်ခိုးအာနိသင် ပြည့်စုံဟန်ရှိလေသည်။

အဝတ်အစားမှာလည်း မောင်စိန်လှိုင်ကဲ့သို့ ထူးထူးကဲကဲ တောက်ပပြောင်လက် လွန်းသည် မရှိဘဲ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူပေါ်တွင် မီးခိုးရောင်တိုက်ပုံသဏ္ဌာန်အင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်ထားလျက် လုံ့လျာတပတ်ရစ်ခဲရောင်နုနု ဗန်ကောက်လုံချည်ဖြစ်၏။ သန့်ပြန့်ကျော့ရှင်းသည့် ရှုပ်အင်္ကျီမှာအစွန်းအကွက် ဟူ၍ ရွေးစေ့ မျှပင်မရှိဘဲ ပကတိသန့်ရှင်းဖြူစင်လျက်ရှိလေသည်။ မျက်နှာထားမှာပြုံးယောင်ယောင် ရှိသော်လည်း ခံ့ညားတည်ကြည်ခြင်းတည်းဟူသော ရင့်ကျက်သောဗျူဟာဖြင့် အနားကွပ်၍ထားဘိ သကဲ့သို့ မြင်ရသူတိုင်းကြည်ညိုလေးစားလောက်သည့် အမူအယာရှိလေသည်။

လဘက်ရည်များ ထောက်၍မလာသေးမီ မောင်လှကျော်သည် ဆေးတံကိုဆေးအသစ်ထည့် လျက်ရှိ၏။

“ဘာအကြောင်းများထူးလို့ ကျုပ်ဆီကိုခင်ဗျားလာမယ်ပြောတာလဲကုစိန်လှိုင်”

“ထူးလို့ပေါ့ဗျာ”

“ဪ...ဒါထက် ခင်ဗျားအခုတလော အတော်ကလေး စိတ်လွှပ်ရှားနေတယ်ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကြီးကျော်ရဲ့”

မောင်စိန်လှိုင်မှာ အသက် ၂၀ မျှသာ ရှိသေး၍ မောင်လှကျော်မှာ ၂၇ နှစ်ရှိလေပြီ။ ဘီအက်စ်စီ အထက်တန်းတွင် တနှစ်မျှဆုံးရှုံးခဲ့ဘူး၍ ကျောင်းသက်ဝါရင့်သော ကျောင်းသားကြီး တယောက်ဖြစ်သဖြင့်တကြောင်း၊ ကုဋေသိက္ခာနှင့်ပြည့်စုံသူတယောက်ဖြစ်သဖြင့်တကြောင်း၊ အရေး အကြောင်းရှိက အကူအညီအရဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ဖြစ်သည်ဟု အားလုံးကပင်အသိအမှတ်ပြုသဖြင့် တကြောင်း၊ မောင်လှကျော်ကိုလူသိများသူတယောက်ဖြစ်လေသည်။

ငယ်ရွယ်သူ ကျောင်းသားများက ကိုကြီးကျော်ဟုခေါ်လေ့ရှိ ကြသော်လည်း မောင်လှကျော်ကမူ ၎င်းတို့အား ‘ခင်ဗျား’ ‘ကျွန်တော်’ စသည်ဖြင့် ရိုသေသမ္မတပြောလေ့ရှိ၏။

“ခင်ဗျာ ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးတပ်တာများကြည့်ပါအုံး၊ နံပါတ် ၂ နဲ့ ၃ အပေါက်ချင်းလွဲနေ တယ်မဟုတ်လား၊ ဘိနပ်ကြီးကလည်း လက်ဝဲဘက်ပြတ်နေတယ်ဗျ”

(အများများကို ပြင်ဆင်လိုက်ပြီးနောက်) “အဲဒါမျိုးကလေးတွေကြောင့် ကျွန်တော်က ကိုကြီးကျော်ကို အားကိုးတာပေါ့ ကိုကြီးကျော်ရဲ့”

“ဆိုစမ်းပါအုံး ခင်ဗျားကိစ္စ”

“ရော...ကိုကြီးကျော်၊ ဒီစာအိတ်ကြည့်ပေတော့”

“မောင်စိန်လှိုင်သည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ စာအိတ်ကို မောင်လှကျော်လက်သဲသို့လှမ်း၍ပေးလိုက် လေ၏။

မောင်လှကျော်သည် စာအိတ်ထဲကရက်နှိုက်မယူသေးဘဲ စာအိတ်ကိုအတန်ကြာကြည့်ရှုလျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် အမြဲဆောင်လေ့ရှိသော မှန်ဘီလူးဝိုင်းကလေးဖြင့် တံဆိပ်ခေါင်းပေါ်တွင် စာတိုက်တံဆိပ်နှင့်ရက်စွဲရိုက်ထားသောနေ့စာကို၎င်း၊ စာအိတ်၏အသင်းဘက် ထောင့်စွန်းတွင် မာကျောသောအရာတခုနှင့်ပိထားသဖြင့် အစင်းကြောင်းကလေးတခုထင်၍နေသော နေ့စာကို၎င်း ကြည့်ရှုပြီးနောက်....

“ပြည်မြို့က ထည့်လိုက်တဲ့စာ၊ စာအိတ်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံကလေးတပုံလဲ ထည့်ပေးလိုက်ဟန် တူတယ်”

(စာအိတ်ကျောဘက်ရှိ ကော်ကပ်၍ပိတ်ထားသော နေရာကို မောင်းချခွေးကလေးဖြင့်ခွဲပြီး နောက် ဆက်လက်၍)

“စာကို ကဗျာကဏ္ဍရေးပြီး အယင်စလို ထည့်လိုက်ရတဲ့လက္ခဏာဘဲ”
စာကိုဖတ်သောအခါ စာထဲတွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ရှုရ၏။

အေးချစ်တဲ့လှိုင်.....

အေးတို့အိမ်မှာ အခုတလောကြောက်စရာကောင်းတဲ့ စာတွေ ရောက်လာပြီး အေးအသက်ဆရာ၊ ဦးလေးရဲ့ အသက်ပါ စိုးရိမ်နေရပါတယ်။ စာထဲမှာ ဖွင့်မရေ့ဆံ့ တာနဲ့ မရေးပါ၊ ဆရာမမှ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပါမည်။ ကျောင်းပိတ်လျှင် ပိတ်ချင်း အမြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ အကူအညီရမည့် မိတ်ဆွေတယောက်ကိုလည်း ခေါ်နိုင် လျှင် ခေါ်ခဲ့ပါ။

အမြဲသတိရလျက်

“အေး”

“ဒီစာဘဲ ကိုကြီးကျော်၊ စာလဲဖတ်ပြီးဆရာ ကိုကြီးကျော်မျက်နှာကို ထင်းကနဲ သွားမြင် တာဘဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ကျောင်းပိတ်ရက်လိုက်ခဲ့ပါ ကိုကြီးကျော်”

မောင်လှကျော်သည် မည်သို့မျှပြန်မပြောသေးဘဲ ဆေးတံကိုခဲလျက်

“မိန်းကလေးက ခင်ဗျားအသက်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကြီးကျော်၊ ကျွန်တော်နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့မိန်းကလေးပါ။ မမာနေရှာတယ်”

“သူ့အဖြစ်အပျက် အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောစမ်းပါအုံး၊ သူက ပြည်မြို့သူဘဲလား”

“ပြည်မြို့သူဘဲ ဆိုပါတော့ခင်ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ ဇာတိကတော့ ရေနံချောင်းကခင်ဗျာ၊ သူ့အဖေ က တွင်းစားကြီးဦးဘသန်းဆိုယင် မသိတဲ့လူမရှိဘူး၊ အေးရဲ့အမေကတော့ အေး ငယ်ငယ်ကထဲ က ဆုံးရှာတယ်၊ ဒါနဲ့ အေးအေး ၁၀ နှစ်သမီးလောက်မှာ ဦးဘသန်း ဆုံးသွားတော့ သူ့ညီ ဦးဘဆန်းကဘဲ အေးကို ကျွေးမွေးပြုစုလာရတယ်။ အဖေ့လက်ပေါ်မှာ မကြီးရဘဲ ဦးလေးလက်ထဲ မှာဘဲ လူဖြစ်လာရရှာပါတယ်”

“ဦးဘဆန်းက ဒီအခါက သူ့အစ်ကိုနဲ့ အတူတူနေသလား”

“မနေဘူးခင်ဗျာ၊ ချောက်မှာ ဘီ-အို-စီ ဘက်မှ စာရေးကြီးလုပ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ဦးဘသန်း လဲဆုံးဆရာ၊ ရှိသမျှပစ္စည်းတွေဆောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ အလုပ်ကသွက်ပြီး၊ သူ့မိန်းမဆွေမျိုးရှိရာ

ပြည်ကိုပြောင်းလာခဲ့တယ်။ ပြည်လဲရောက်လို့ တနှစ်လောက်ကြာရောသူ့ မိန်းမလဲ ဆုံးပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ တူမလေးကို တူမလိုမအောက်မေ့ဘဲ သမီးအယင်းလိုအောက်မေ့ရှာတယ်။ အေးကလဲ ဦးလေးလို့ ခေါ်ရပေမဲ့ ပအေလိုချစ်ခင်ပြုစုပါတယ်”

“ဦးဘသန်းက ပစ္စည်းတော့ အတော်ကျန်ခဲ့မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ငွေတသိန်းခွဲလောက်ကျန်ရစ်တယ် ပြောတာဘဲ။ ငွေတသိန်းကိုတော့ ရန်ကုန်က ဘဏ်မှာ အပ်ထားပြီး၊ အခုလဲ ဒီဘဏ်ရတဲ့အတိုးနဲ့ တူအချီးနှစ်ယောက်စားနေပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်လူက သိုက်ဆရာဘဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးကျော်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မေတ္တာငှိုပြီးမှ ဒီအကြောင်းတွေ ကျွန်တော် သိရတာပါ”

“ဦးဘသန်းမှာ အမွေစားအမွေခံဆိုလို့ ဒီတုယောက်ထဲဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နို့...သူက အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၁၈ နှစ် မပြည့်သေးပါဘူး၊ ပြည့်ဘို့နဲ့လို့ပါတော့တယ်”

“စာက သူ့လက်ရေးဘဲလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးကျော်”

“စာအိတ်ပေါ်က အင်္ဂလိပ်လို ခင်ဗျာ့ဆိုလိပ်တပ်ထားတဲ့ လက်ရေးကကော”

“ဒါလဲ သူ့လက်ရေးဘဲခင်ဗျ”

(စာရွက်ကိုကြည့်လျက်) “နဲ့နိမိတ်ဆတ်ပုံရတယ်”

“ဘယ်နှယ် ကိုကြီးကျော်သိသလဲ”

“စာရွက်ပေါ်က နောက်ဆုံး စာကြောင်းကိုကြည့်လေ၊ ဆွေဆိုတဲ့နေရာမှာ ဖောင်တိန်က မင်ကုန်သွားလို့၊တယောက်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဖောင်တိန်လဲ မင်မထည့်နိုင်ဘဲ အနားမှာရှိတဲ့ တွေရာမင်အိုး ထဲနှစ်ပြီး ဆက်ရေးတယ်။ မင်ရောင်ချင်း အင်မတန်ကွာတာဘဲဗျ။ ဒီနောက် အမြဲဆိုတဲ့နေရာမှာ မင်က ကောင်းကောင်းမလိုက်လေတော့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ အတင်းဆက်ပြီးရေးလိုက်တာ သတိရ တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလဲရောက်ရော မင်လုံးလုံးမထင်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ နောက်တခါ မင်အိုးထဲ မင်ထပ်တို့ပြီး အတင်း ခြစ်ဆွဲရေးတာ နှစ်သွားရာကြီးတောင် အောက်က ထင်နေသေးတာဘဲ ကိုစိန်လှိုင်ရဲ့၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကြည့်စမ်း၊ အောက်ဆုံးက အေးဆိုတဲ့ လက်မှတ်ထိုးတဲ့နေရာမှာလဲ ရောက်ရော အစက်ကလေးချတာ ဆောင်ချလို့ ဘေးနားမှာ မင်စက်ကလေး ၃-၄ ခုကော်တော် ကျနေတာမြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ပြီးလဲပြီး ချက်ချင်းစာရွက်ခေါက်တော့ အပေါ်ကရက်စွဲတပ်ထားတဲ့ နေရာမှာ အောက်ကအတိုင်း မင်စက်ကလေး ၃ စက်စွန်းသွားတာပေါ့”

“အဲဒီလိုအတွေးအခေါ်တွေကြောင့် ကျွန်တော်က ကိုကြီးကျော်ကို ချစ်နေတာဘဲ”

(မျက်နှာကို မချိုမချဉ်ထားလျက်) “ကျုပ်ကိုမချစ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား အေးကိုဘဲချစ်ပါ၊ ပြီးတော့ တနေ့သေးတယ်ဗျ”

မောင်လှကျော်သည် စာအိတ်ကျောဘက် ကော်ကပ်၍ပိတ်သောနေရာကို ၂ ကြိမ် ၃ ကြိမ် မှု နမ်းကြည့်ပြီးနောက်....

“ခင်ဗျား အဆက်က အတော် စီးကရက်သောက်တဲ့ မိန်းကလေးဘဲ၊ သောက်တာကလဲ နေဗီကပ်စီးကရက်ဗျ”

“မှန်လိက်လေ ကိုကြီးကျော်”

စာအိတ်ပိတ်တဲ့နေရာမှာတောင် သူ့ပါးစပ်ကဆေးနံ့ဟာ စွဲနေတယ်။ ဒီအပေါ်နေဗီကပ်က သာပြီးပြင်းတာဗျ၊ အနံ့ခံကြည့်ယင် ကောင်းကောင်းသိနိုင်တယ်”

“ကိုကြီးကျော် ကျောင်းထွက်ယင် ဘာလုပ်မယ်ကြံသလဲ”

“အလို....ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ မေးရတာလဲ”

“အကြံပေးချင်လို့ပါဗျာ”

“ဆိုစမ်းပါအုံး”

“စိတ်ကူးမလွန် ကိုကြီးကျော်၊ ကိုကြီးကျော်ဟာ၊ ပုလိပ်ဘက်မှာ ကောင်းကောင်း ကြီးပွားမဲ့ လူတယောက်ဘဲ၊ အဟုတ်ပြောနေတာပါ ကိုကြီးကျော်ရဲ့၊ ခြေ...ဒါထက် ဒီစာအိတ်ထဲ အေးဓာတ်ပုံ ထည့်ပို့ လိုက်တယ်ဆိုတာ ကိုကြီးကျော် ဘယ်လို သိတာလဲ”

“ခင်ဗျားအေး ဓာတ်ပုံလို့ ကျုပ်က မဆိုလိုပါဘူး၊ ကိုစိန်လှိုင် ကျုပ်က ဓာတ်ပုံထဲပုံလို့သာ ပြောတာပါ၊ ဒီမှာခင်ဗျားစာအိတ် ကြည့်စမ်း၊ အတွင်းဘက်မှာ မာချောတဲ့ အရာဝတ္ထုတခု ထည့်ပို့ လိုက်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်၊ ပြီးတော့ စာအိတ်ကို ခင်ဗျားက စာအုပ်ထူထူတအုပ်ထဲ ညှပ်ထားတော့ အဲဒီ နေရာက အရာက ထင်နေတာ တွေတယ် မဟုတ်လား၊ စာအိတ်ကလဲ ပေါ့ပါးပါး ခေါင်းတွေလဲ အများကြီး ကပ်ထားတော့ စာအုပ်ပြင် လေးလံတဲ့ ပစ္စည်းကလေးတခု ပါရမယ်လို့ ကျုပ်ကတွက်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကြီးကျော်၊ အေးရဲ့ ဓာတ်ပုံကလေးတခု ကပ်ထူ ကြွေပေါ်မှာ ကပ်ပြီး ပါလာပါတယ်၊ ဒါထက် စာအိတ်ကိုအယင်စလို ပိတ်ထား ဆိုတာကကော”

“ဒါကတော့ တွေးဆပြီး ယူတာပေါ့ဗျာ၊ စာရွက်ကို မြန်မြန်ခေါက်တဲ့လူဟာ စာအိတ်ကို ပိတ်တဲ့နေရာမှာလဲ ကျောကထု ပိတ်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ စာအိတ်ဖုံးကို တံတွေးနဲ့ ကပ်တဲ့အခါမှာ အလယ်ဗဟိုလောက်သာ ကပ်ပြီး ဘေးဘက်တချက်က ကော်ဟာ၊ ဒီအတိုင်းမကပ်ဘဲ ကျန်နေ တာပေါ့...”

“ကိုင်း...ဒီစာတွေ ပြောနေလို့ မပြီးသေးဘူး ကိုကြီးကျော်၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်မယ် မဟုတ်လား၊ စရိတ်စကအားလုံး ကျွန်တော်တာဝန် ယူပါတယ်”

“ဒီဟာက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်က အခု ကျောင်းပိတ်ယင် မန္တလေးကနေပြီး ရှမ်းပြည်ဘက်တက်၊ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတကလေးဘာလေး ရှာမှီးမယ်လို့၊ စိတ်ကူးထားတယ် ကိုစိန်လှိုင်”

နောက်မှ ရှာမှီးစမ်းပါ ကိုကြီးကျော်ရယ်၊ ဒီတခါတော့ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်းပါဗျာ၊ ရှိမှီးပါရဲ့”

“တိုင်းလေဗျာ၊ ဒီလောက် ပြောယင်လဲ လိုက်ရတာပေါ့”

“ကျွန်တော်မနက်ဖြန်တောင် သွားမယ်ကြံတယ်”

“ဒီလောက် အယင်လို့စရာ မရှိပါဘူးဗျာ၊ သောကြာနေ့ ညနေမှာ ကျောင်း ပိတ် မယ် မဟုတ်လား၊ ညရထားနဲ့ လိုက်ခိုပေါ့”

“ဒါဖြင့်လဲ ကျွန်တော်တို့ သောကြာနေ့ ညဘဲသွားကြမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

* * *

မောင်လှကျော်နှင့် မောင်စိန်လွင်တို့သည် စနေနေ့ နံနက်တွင် ပြည်မြို့သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၍ ဘုတာရုံတွင် မဆင်းသေးဘဲ သင်္ဘောဆိပ်အရောက် မီးရထားတံခွန်မှ ထိုးပေးသောအခါမှ ဆင်းခဲ့ ကြပြီးလျှင် မြင်းရထားတစ်စီးဖြင့် ကမ်းနားလမ်းမှ မြောက်ဘက်သို့ မောင်းခဲ့ကြလေ၏။

မိမိတို့ လက်ဝဲဘက်တွင် ကြည်လင်အေးမြသော ရေဝတီမြစ်ကြီးနှင့်တကွ အနောက်ဘက် ကမ်း၌ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော သစ်ပင်၊ တောတောင်များနှင့် အဝေးမှ ဖူးမျှော်ရသည့် ‘တန့်ကြည့်တောင်’ နှင့် ‘ဖိုးဦးတောင်’ စေတီ များကို တွေ့မြင်ဖူးမျှော်ရသဖြင့် တကြောင်း၊ ယင်းတောင်များမှ ပြာလုံသော ရေဝတီ မြစ်ရေပြင်ကို ဖြတ်ကာတဟူးဟူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော နံနက်ခင်း လေပြေကို ခံစားရသဖြင့်တကြောင်း၊ သူငယ်ချင်း ၂ ယောက်တို့၏ စိတ်မှာ လွန်စွာပင် လတ်ဆတ် ရွှင်လန်းလျက် ပို့လေ၏။

ကြေးနန်းရုံးဟောင်းကြီးမှ ရွှေ သို့တလမ်းခွဲခန့်ရောက်သောအခါ မောင်စိန်လွင်၏ အမိန့် ပေးချက်အရ မြင်းရထားသည် ကမ်းနားဘေးမှလကျီဘက်သို့ကွေ့ပြီးလျှင် တရုတ်ကျောင်းလမ်း အတိုင်း မောင်းနှင်သွားလေ၏။ အုတ်နံရံအနီးဖြင့် ဝင်းခတ်ထားသော အဆောက်အဦကို လွန်ပြီး နောက် တိုက်ခံအိမ်တအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မောင်စိန်လွင်လည်း မြင်းရထားကို ရပ်စေ၏။

မြင်းရထားပေါ်မှဆင်းသောအခါအိမ်ဝတွင် အသက် ၁၈ နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းမပျိုတယောက်နှင့် အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ အဒေါ်ကြီးတယောက် လာရောက်ကြိုဆိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မိန်းမပျိုမှာ အဆင်ပြေသောမျက်နှာ၊ ပြောင်စင်းကျစ်လစ်သောကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိပြီးလျှင်အပြောအဆိုအနေ အထိုင်မှစ၍ သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော အမူအယာလည်းရှိလေသည်။

အေးအေးသည် အိမ်ဖော်ပိန်းမကြီးအားမောင်စိန်လွင်တို့၏ဝန်စည်စလယ်များကို အိမ်ပေါ် ပေါ်ထပ်သို့ ယူသွားရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက်....

“ဒါဖြင့် ကိုစိန်လှိုင်တို့ ကျောင်းပိတ်ပိတ်ချင်းလိုက်လာတာပေါ့နော်... ကျမဖြင့်အဖော်ပါမဟုတ်ပါ။”

“ဟုတ်တယ်အေး... ဟောဒီကကြီးကြီးကျော်ကိုဘဲအတင်းဆွဲပြီးခေါ်ခဲ့ရတယ်။ သူ့နာမည်က ကိုလှကျော်တဲ့။ ဘီအက်စ်စီအက်တန်းရောက်နေပြီ။ အစ်ကိုကြီးတို့တတွေအားလုံးအရေးအကြောင်းရှိယင် သူ့ကိုဘဲအားကိုးအားထားလုပ်ရတယ်။ ဒီမှာကိုကြီးကျော်၊ ဟောဒါကကျွန်တော်နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ အေးလေးလိုတာပါဘဲ” ဟု မောင်စိန်လှိုင်ကမိတ်ဆက်ပေး၏။

ကျော်။ ။ “တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

အေး။ ။ “ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မတို့ကိုလဲ ညီမလေးအယင်းလိုသဘောထားပြီး ဘာမဆို ဆုံးမသွန်သင်စရာရှိယင် ဆုံးမသွန်သင်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

မကြာမီ အေးအေးသည်ချည်လှဲချည်နှစ်တည်၊ မျက်နှာသုတ်ပုဝါ နှစ်ထည်နှင့် ဆပ်ပြာခွေးငွေ့များကို ယူခဲ့စေပြီးလျှင် အောက်ထပ်ရေချိုးခန်း၌ ရေချိုးရန် စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီးနောက် ရေချိုးပြီးသောအခါ ထမင်းစားခန်း၌လဘက်ရည်များသောက်ရန် လာရောက်သို့ ပြောကြားလေသည်။

ရေမိုးချိုးပြီးနောက် သူငယ်ချင်းနှင်ယောက်တို့သည် ထမင်းစားခန်း အတွင်းသို့ အိမ်ဖော်မိန်းမကြီး ဒေါ်အေးကြွယ်၏ပိတ်ခေါ်ချက်အရ လာရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ လဘက်ရည်စားပွဲ၌ကား နှင်းဆီအဖြူအပွင့်များထိုးထားသော ပန်းတင်ဂေါင်းကိုခြုံရုံကာလူ ၃ ယောက်စာအတွက်မီးကင်ပြီးပေါင်မုန့်ချပ်များ၊ ထောပတ်နှင့်ယိုပုများ၊ လဘက်ရည်ကရား စသည်တို့ကိုပြင်ဆင်ထား၏။

စားပွဲတွင် ထိုင်မိကြပြီးနောက် မကြာမီပင် အေးအေးသည် နေဘီကပ်စီးကရက် သံဗူးကိုကိုင်ကာ အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာ၍ မောင်စိန်လှိုင်ဘက်မှ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်လေ၏။

အေး။ ။ “ကိုင်း... ကိုစိန်လှိုင်က ညှော်သည်လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးကိုလဘက်ရည်အယင်ထည့်ပေးပါ။ မုန့်ပေးအုံးလေ၊ စားနော်အစ်ကိုကြီး အားမနာနဲ့”

ကျော်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့... ဒါထက် ဦးလေးဆိုတာကကော”

အေး။ ။ “သူက ကောင်းကောင်းမကျန်းမာဘူးရှင်၊ လေသင်တုံးဖြတ်သလို၊ အကြောဆွဲသလိုလို၊ လက်တဘက်မသန်ဖြစ်သွားတယ်”

ကျော်။ ။ “ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“၂ လနီးပါးလောက်ရှိပြီဆိုပါတော့၊ ကျွန်မနဲ့ ကိုစိန်လှိုင်တို့စေ့စပ်ပြီး ဘာမှမကြာဘူး”

“ဘယ်ဘက်လား၊ ညာဘက်လား”

“ညာဘက်အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ လက်ကိုတောင်မကြွနိုင်ဘဲ ကိုယ်တခြမ်း သေသလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ သနားစရာဘဲ၊ ဆေးဝါးကော”

“ဗမာရော၊ အင်္ဂလိပ်ရောစုံနေပါပြီရှင်၊ အခုနောက်ဆုံးဒေါက်တာဂျိ. ရှိနဲ့ နဲ့သက်သာသလိုရှိရဲ့၊ ဒါပေမဲ့အားမရလောက်သေးပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒီပြင်နေရာမှာတော့ သွေးသား အညိုညွတ်သားနဲ့၊ ဒီလက်တဘက်ကျမမြောက်နိုင် ဖြစ်နေတယ်၊ ကိုင်း... ကိုစိန်လှိုင် လဘက်ရည်သောက်ပြီးယင် ဒီကအင်္ဂါကြီးနဲ့လဲမိတ်ဆက်ပေးရအောင်၊ ဦးလေးနဲ့သွားပြီး တွေ့လိုက်ကြပါအုံး”

www.burmeseclassic.com

လဘက်ရည်သောက်ပြီးနောက် အေးအေးသည် စီးကရက်ဗူးထဲမှ စီးကရက် တလိပ်စီကို မောင်စိန်လှိုင်နှင့် မောင်လှကျော်တို့အား မီးညှိပေးပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တလိပ် ယူ၍ သောက်ကာ အားပါးတရဖွာရှိုက်လျက်ရှိလေ၏။

ထို့နောက် အေးအေးသည် မောင်စိန်လှိုင်နှင့်မောင်လှကျော်တို့အားမိမိ၏ဦးလေးဦးဘဆန်း နေသောအခန်းသို့ ခေါ်သွားလေရာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့လည်း နောက်မှလိုက်ပါသွားရလေ ၏။ အခန်းတွင်းရှိ တယောက်အိပ်ကုတင်တလုံးပေါ်၌ကား အသက် ၅၀ ခန့်ရှိကတုံးဆံတောက်နှင့် လူကြီးတယောက်သည် လက်ျာဘက်သို့ ခပ်စောင်းစောင်းအိပ်နေရာမှ ညှော်သည်များဝင်လာသည် ကို မြင်သည်နှင့် ပက်လက်လှန်လိုက်လေ၏။

သူ၏လက်ျာဘက်လက်မှာ ခေါင်းအုံးကလေးတလုံးပေါ်တွင် တင်ထားလျက်လက်ကောက် ဝတ်မှ တထောင်ဆင်အထိ ပတ်တီးများဖြင့် စည်းထား၏။ ကုတင်အနီးရှိ စားပွဲပိုင်းကလေးပေါ်၌ ကား လိမ်းဆေးများ၊ ဂွမ်းနှင့် ပတ်တီးများ၊ ကပ်ကျွေး တချောင်း၊ မောင်းချဓားငယ် တခုနှင့် အခြား ဆေးပုလင်း ၃-၄ လုံးရှိလေသည်။

အေးအေးက သူ၏ဦးလေးဦးဘဆန်းအား မောင်လှကျော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ ဦးဘဆန်း သည် လက်ကိုမြှောက်မည်ပြုပြီးမှ စပ်တချက်သတ်ကာ ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ပြန်၍ ချထားလိုက် လေသည်။

လူမမာ ဦးဘဆန်းသည် အေးအေးအားတချက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ညှော်သည်များဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ထိုအခါမောင်စိန်လှိုင်က ကိုလှကျော်အား ဦးဘဆန်းနှင့်မိတ်ဆက်လေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မောင်ရယ်၊ မောင်စိန်လှိုင်ဆိုတာကတော့ ဒီကတူမကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အင်မတန်ခင်မင်ရင်းနှီးလေတော့ မောင်လဲရောက်တဲ့အခိုက် ကိုယ် အိမ်လိုသဘောထားပြီး နေထိုင် ပါ။ ဦးကလဲအသက်အရွယ် ကြီးလာတော့ ဒီတူမတယောက်ဘဲ အားကိုးအားထား ရှိတယ်ကွဲ့။ တူမဆိုပေမဲ့ တူမလိုမအောက်မေ့ ပါဘူး၊ သမီးအယင်းလိုပါဘဲ။ ဒီသမီးဟာဆက်ပြီးမောင်စိန်လှိုင်ကို အားကိုးတခုရပြန်ပြီဆိုပြီး သူတို့ချင်းမေတ္တာမျှတာကိုဘဲ ဦးဖြင့်ဝမ်းမြောက်လို့မဆုံးဘူး၊ သူတို့ကိစ္စလဲ အခုနှစ်ဝါမဆိုခင်လောက် ပြီးစီးအောင်ဆောင်ရွက်ဘို့ဘဲ၊ နို့ပေမဲ့အရေးထဲဦးက ကောက်ခုသလို ဖြစ်ကာ စိတ်ထဲများသိပ်ပြီး မချင်မရဲဖြစ်တာဘဲမောင်ရယ်”

မောင်လှကျော်သည် ပတ်တီးများစည်းနှောင်ထားသော လူမမာ၏ လက်ချောင်းကလေး များနှင့် လက်မောင်းကိုယူယူစွာ ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်ပြီးနောက်...

ကျော်။ “ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဦး”

“၂လနီးပါးလောက်ရှိပြီ၊ လူတို့ ၂ယောက် စေ့စပ်ပြီးကထဲက ဆိုပါတော့”

“ကိုယ်တခြမ်းထဲလားခင်ဗျ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဆရာဝန်က ဘယ်လိုပြောသလဲ”

“သူကတော့ အသက်ကြီးလာတဲ့ လူတိုင်းမှာ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ရောဂါမျိုးဘဲတဲ့၊ နှလုံးကို ဝင်တဲ့ သွေးကြောကြီး ၅ခုအနက် လက်ျာဘက် သွေးကြောမှာ သွေးအဝင်နည်းပြီး ကြာသလဲ”

ကိုယ်တခြမ်းသေသွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ် ပြောတာဘဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ခင်ဗျာ၊ အသက်အရွယ်က ထောက်လာတော့ ရောဂါဘယလဲ များလာတာပေါ့”

“ဪ... ဒါထက် ညှော်သည့်တွေ လှဘက်ရည်များ သောက်ပြီးကြပြီလား၊ အေးက ကြည့်လုပ်ပါကွယ်”

အေး။ ။ “တိုက်ပြီး ပါပြီ ဦးလေး”

“အေးကွယ် ညှော်ဝတ်သောက်ဝတ် ကြေပြန်အောင် ပြုစုကြပါ၊ မအေးကြွယ်နဲ့ မောင်စံဖူးတို့လဲ ပြောထား ကြားလားသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ အားလုံးပြောထားပြီးပါပြီ ဦးလေး”

ကျော်။ ။ “ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘာမှ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့၊ ခင်ဗျာ၊ ကိုယ့်ရောဂါ သက်သာဘို့ လောက်သာ ဂရုစိုက်ပါ”

“အေးကွယ် သာဓုသာဓု ငါတို့များ ဘုန်းကြီးပါစေ၊ သက်ရှည်ပါစေ ဆောက်တဲ့အခိုက် ဖျော်ပျော်ပါးပါး နေကြပေါ့၊ ဦးတို့ဒုက္ခကိတော့ ဟောဒီက သမီးက ပြောပြပါလိမ့်မယ်”

အောက်ထပ်ရှိ ညှော်ခန်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ၊ အေးအေးက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကြားရှိ ကုလားထိုင်တိုင်ထိုင်ကာ စီးကရက်တလိပ်ကို ဖွာလျက် ရှိလေ၏။ မောင်စိန်လှိုင်က ကုလားထိုင်ကို အေးအေးဘက်သို့ အနည်းငယ်ရွှေ့လိုက်ပြီးနောက်...

“ကိုင်း...အေးရေ ဟောဒီက အကိုကြီးကျော်ရှေ့မှာ အေးတို့ရဲ့ ဖြစ်ပျက်အား လုံးပြောပြစမ်း၊ တခုမှ ချန်းမထားနဲ့၊ ကိုကြီးကျော် ဆိုတာက ကိုစိန်လှိုင်ရဲ့ အပေါင်းအဖော်ထဲမှာ သစ္စာအရှိဆုံးနဲ့ အားအကိုးရဆုံး သူငယ်ချင်းဘဲ၊ ဒီတော့ ပြောရောရှိသမျှ အားလုံးသာ ဖွင့်ပြော၊ အေးရေးလိုက်တဲ့ စာရတော့ ကိုစိန်လှိုင်လဲ တခါထဲ မျက်လုံးပြာသွားတာဘဲ၊ အယင်ပေးတဲ့စာထဲ မှာလဲ ဘာအကြောင်းမှ အရိပ်အငွေ့မပါတော့ ကိုစိန်လှိုင်လဲ ဘာမှကို နားမလည်ဘူး”

“အေးရေးလိုက်တဲ့စာ အကိုကြီးကို ပြပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ၊ အေးရေးတဲ့စာကိုကြည့်ပြီး၊ အေးဟာ စီးကရက် ကြိတ်တတ်တဲ့အကြောင်း၊ စာကို အရေးတကြီး ရေးလိုက်တဲ့အကြောင်း၊ လက်ရေးကိုကြည့်ပြီး အေးဟာ အတော် စိတ်ဆတ်တဲ့ မိန်းကလေးတယောက် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဒီစာကို ရေးလိုက်စဉ်က အေးရဲ့ စိတ်ဟာ အတော်ဘဲ တုန်လှုပ် ခြောက်ချားနေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေ ဒီမရောက်ခင် ရန်ကုန်မှာ ကထဲက ကိုကြီးကျော်က အကဲခတ်ပြီးပြီ အေးရေ”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အေးတို့အကြောင်း အတော်အတန် အကိုကြီး သိပြီးပြီပေါ့”

ကျော်။ ။ “ကိုစိန်လှိုင်နဲ့ စေ့စပ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကလွဲလို့ ဒီပြင် မသိပါဘူးဗျာ၊ ဒါထက် စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း အေးရဲ့ အသက်ရော၊ ဦးလေးရဲ့ အသက်ရော စိုးရိမ်နေရတယ် ဆိုတာကတယ်”

အေး။ ။ “ဒီလိုအကိုကြီးရဲ့၊ ကိစ္စက ကျွန်မကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ မူလက ဦးလေးကိစ္စပါ၊ နို့ပေမဲ့ အိမ်ရှေ့ပူ အိမ်နောက်မချမ်းသာဆိုတာလို ဦးလေးမှာ ဖြစ်လာပြန်တော့ ဒီဦးလေးနဲ့ ဒီတူမဘဲ

ရှိတာ အေးက ပူရတာပေါ့၊ တူမနဲ့ဦးလေးသာ ဆိုတယ်။ သားအဖလိုချစ်နေကြတာပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မနဲ့ကိုစိန်လှိုင်တို့ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းပြီး တပတ်လောက်ကြာတော့ ဦးလေးဆီကို စာတစောင် လာတယ်။ စာအိတ်ထဲမှာ စာရွက်ကလေး တလက်ဝါးလောက်ဘဲ ရှိမယ်။ စာက...

“မင်းနေတဲ့နေရာသိပြီ၊ သတိသာထားပေတော့...”

နဂါးနက်အသင်း။

ဒီစာလဲရအောင်၊ ဦးလေးဟာ ကျွန်မကို အဲဒီစာကလေးဝေါ်ပြပြီး “အေးရယ်... ဦးလေးတော့ အခုဘဝမှာ ဥပစ္စေဒကန်နဲ့ မုချသေရမှာပဲ၊ ဦးလေးနေတဲ့နေရာကို သူတို့သိသွားပြီလို့ပြောတာကိုး၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ဒီတော့ ကျွန်မက နဂါးနက်အသင်းဆိုတာက ဘာလဲ ဦးလေးပွဲလိုမေးကြည့်တော့ ဦးလေးက ငါဟာ လူနဲ့ ခွဲတဲ့ အနှစ် ၂၀ လောက်က ရန်ကုန်မှာ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သောက်စားပူးယစ်နေတဲ့အချိန်တုန်းက၊ အနောက်ပိုင်း လမ်းမတော် ကလပ်တခုမှာ တရုတ်ကပြား သူငယ်ချင်း တယောက် အတွက် အဆွယ်ကောင်းတာနဲ့ “နဂါးနက်အသင်း” ဆိုတဲ့ လူ့ဝတ်တဲ့ တရုတ်သင်းတသင်းမှာ ဝင်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ ဒီအသင်းဟာ အင်မတန်တန်ခိုးကြီးပြီး မြန်မာပြည် မြို့ကြီး တွေအားလုံးမှာလိုဘဲ သူတို့ အသင်းခွဲ တွေရှိတယ်။ ဒီအသင်းက အသင်းသားတယောက် ဒုက္ခ ရောက်ယင် ရောက်သလို အကူအညီပေးတယ်။ သူတို့ကို သစ္စာဖောက်ယင်လဲ သစ္စာ ဖောက်သလို ရက်စက်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဦးလေးဟာ ငွေကိုင်စာရေးကြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း လက်ထဲမှာ ကိုင်ရတဲ့ ကုမ္ပဏီငွေကို ကိုယ်ငွေအောက်မေ့ပြီး ရန်ကုန်မှာ မြင်းလောင်းလိုက်၊ ကလပ်တက် ကစားလိုက်၊ အပျော်အပါးလိုက်လိုက်နဲ့ ဥပုသလောက်အကြာမှာ ကုမ္ပဏီငွေထဲက ငွေ ၅၀၀၀၀ လောက် ကွာနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါထက် နှစ်ချုပ်စာရင်းကလဲ ပိတ်ဘို့အချိန်နီးလာလေတော့ ဦးလေးကလဲ ရန်ကုန် ဆင်းပြီး ဒီသတင်းကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ အသင်းကတော့ မကူညီပေးမုချ အလုပ်လဲ ပြုတ်၊ ထောင်လဲကျရတော့မဲ့ အကြောင်း ပြောတော့ အသင်းက ငွေ ၅၀၀၀၀ ထုတ်ပေးလိုက်သတဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ပေးလိုက်ပေမဲ့ ပုနစ်အတွက် ဒီငွေ ၅၀၀၀၀ ကို အတိုးနဲ့တကျပေးဆပ်ရမဲ့အကြောင်း ခံဝန်ချုပ်လုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့၊ ဒါနဲ့ ပုနစ်ကျော်လဲ ဒီငွေပြန်မဆပ်နိုင်၊ လုပ်တဲ့ အလုပ်က လစာစား ဆိုတော့ ပုနစ်မှာ ငါးထောင်ခန့်သာသာ ငါးရာတောင် မပိုဘူး၊ ဒါနဲ့ “ဆပ်ဘဲနေခဲ့တယ်” (ကော့ကိုးကဲ့ရဲ့ မောင်လှကျော်က) “ဒီတော့ အေးတို့အဖေဆီမှာ ဦးဘဆန်းကအကူအညီ မတောင်းဘူးလား”

“ဝေးပါးသေးတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဖေဖေဟာ ဟင်ဆိုင်ယင် မရဘူး၊ ဘယ်သူ့မျှန်နဲ့မှလဲ မထောက်ဘူး၊ သူ့အကြောင်းသိပြီးသားပဲ၊ သူမကောင်းလို့ အစထဲကပြန်မှမကြည့်တာ”

“အင်း... ပြောပါဆိုး”

“အဲဒီလို မဆပ်ဘဲနေတော့လဲ ဘယ်သူမှ လာမတောင်းဘူး၊ ငွေတောင်းတဲ့ စာတောင် မရဘူးတဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ဒါနဲ့ ငွေဆပ်ဘို့ ရက်စေ့ပြီးတဲ့နောက် တနှစ် လောက်ကြာ တဲ့အခါ

ရန်ကုန်တခေါက်သွားပြီး သူငွေယူလာခဲ့တဲ့ အသင်းတိုက်နေရာ အမှတ်တမဲ့သွားကြည့်တော့ အသင်း တိုက်မမထွေရတော့ဘူး။ အဲဒီနေရာမှာ စာသင်ကျောင်း ဖြစ်နေသတဲ့အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ဒါနဲ့ သူလဲ အသင်းတော့ပျက်ပြီ၊ ငါလဲ ဒီငွေ မပေးရတော့ဘူးဆိုပြီးနေလိုက်တာ အခုထက်သာတိုင်ရောတဲ့”

“ဒီအယင်ကလဲ ဘာစာမှ မရဘူး ဆိုပါတော့၊ ဒီလိုဆိုယင် အေးရဲ့ ပစ္စည်းတွေ သူက အုပ်ထိန်းနေတာဘဲ ပြန်ဆပ်ယင် ပြီးတာဘဲမဟုတ်လား”

“နို့ပေမဲ့ သူကထိထားခဲ့တာက ဥနစ်ကြာတဲ့အခါ ဆက်ဆက်ပြန်ပေးပါမယ်ဆိုတော့ သူ ကတိပျက်ရာ ရောက်နေမှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ပြီးတော့လဲ ခက်တာက ဘယ်သွားပြီးဆပ်ရမယ်ဆိုတာလဲ မသိဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုလဲ ဒီအကြောင်း မမေးဝံ့ဘူး”

“အင်း...သူ့ကိစ္စက အကြပ်သားဘဲ”

“ဒါနဲ့ ဦးလေးလဲ အဲဒီစာရတဲ့နေ့ကစပြီး မအိပ်နိုင်၊မစားနိုင်ဖြစ်ပြီး ညကျယ်အိမ်တံခါး တွေ စေ့စေ့ စပ်စပ် ပိတ်ဘို့ သတိပေး၊ သူ့အခန်းလဲ သူ့ကိုယ်တိုင်ပိတ်ပြီး အပြင်ကိုတောင်မထွက် တော့ဘူးအစ်ကိုကြီးရယ်၊ နောက် ၄-၅ရက်ကြာတော့ စာတစောင်ရပြန်တယ်၊ စာက အယင်က အတိုင်းဘဲ၊ နို့ပေမဲ့ စာတိုက်တံဆိပ်က ရန်ကုန်က”

“ပထမ စာကကော...”

“မန္တလေးက အကိုကြီးရဲ့၊ ဒီ နောက် သူ့ ကြည့်ရတာ အယင်ကထက်ပိုတုန်လှုပ်ပုံရပြီး လက် တဘက် မမြှောက် နိုင် ဘဲ ကိုယ် တခြမ်း သေ သလိုလို ဖြစ်သွားတာပါဘဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကြောက်လွန်းအားကြီးလို့လားမပြောတတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ အလွန်အမင်းကြောက်ဖက် သွေးကြောကို ထိခိုက်တာမျိုးဘဲ၊ ဒီနောက် ကော စာရသေးသလား”

“ရတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ နောက်ဆုံးစာကတော့”

“သစ္စာဖောက်တဲ့အကောင်၊ နှင်သာမက နှင့်တအိမ်သားလုံးသတ်မည်၊ နဂါးနက်သင်းတဲ့”

“အဲဒီ စာကကော”

“အဲဒီစာက ပြည်မြို့ကဘဲ ထည့်တဲ့စာ၊ တဖြည်းဖြည်း နီးလာတဲ့လက္ခဏာဘဲအစ်ကိုကြီး”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“အဲဒီကထဲကစပြီး ဦးလေးဟာ လက်တဘက်သာ မမြှောက်နိုင်တယ်၊ တခါထဲ လူမြင်ယင် ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့်နဲ့ နဲ့နဲကလေးမှကဏ္ဍာမငြိမ်တော့ပါဘူးရှင်၊ သူ့အခန်းက ပြုတင်းပေါက် တွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပိတ်မှကြိုက်တယ်၊ အခန်း တံခါးလဲ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပိတ်ရတယ်၊ အိပ်ရာ အောက်မှာလဲ ဘယ်ဘက်ရော ညာဘက်ရော၊ခားမြှောင်တချောင်းစီ ထားအိပ်တယ်၊ ဟာ တခါထဲ ချွတ်ခနဲဆို ကလေးများလို ကြောက်နေတော့တာပါဘဲ”

“ဒီလိုဆိုယင် ကြောက်လဲ ကြောက်စရာဘဲ၊ အိမ်ကိုကော တရုတ်တွေ ဘာတွေ မသင်္ကာစရာ အဝင်အထွက်ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး အစ် ကိုကြီး ရယ်၊ ဘယ်တရုတ်မှလဲ မလာပါဘူး၊ နို့ပေမဲ့ ကိုစိန်လှိုင်သီကို စာမရေးခင် ၅ရက်လောက်က အောက်ထပ်မှာ ဒေါ်လေးကြယ်ကအဝတ်တွေလျှော်ပြီး နောက်ပေး

ကြိုးတန်းမှာ လှမ်းမယ်လို့ထွက်အလာ အိမ်ရှေ့ဝန်တာဘက်ကိုကွေ့ပြီး တကိုယ်လုံးဝတ်စုံအနက်ကြိုး ဝတ်ထားတဲ့ တရုတ်ကြိုးတယောက်ကိုမြင်လိုက်ရသတဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ မျက်နှာကိုဘော့ ခိုဘက် လှည့်နေလို့ မမြင်လိုက်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကိုကျနေတဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုကိုတော့ ကောင်းကောင်း မြင်လိုက်ရသတဲ့။ ဒါကြောင့်လဲ တရုတ်ဆိုတာ သိတာပေါ့။ ဒီဘော့ဒေါ်အေးကြွယ်လဲ ပထမ ကြက်သေသေနေပြီး မအော်နိုင်ဘဲရှိရာက ဝ ခုံတာအ ကွေ့မှာ တရုတ်ကြိုး ပျောက်သွားတာမှ အိမ်ထဲကိုသေပြေး ရှင်ပြေး ပြေးဝင်လာပြီး....

“မမလေး အိမ်ပေါ်ကို တရုတ်ကြိုးတယောက် တက်သွားတာ မြင်လိုက်တယ်”

....လို့ အူယား ဖားယား ပြောတာကို အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့လဲ ဒေါ်အေးကြွယ် ယောက်ျား ကိုစုံဖူးကိုပါ အော်ခေါ်ပြီး ဥယျာဉ်သား အိမ်ပေါ်တက် ဝန်တာရော၊ ဦးလေး အိပ်ခန်းရော တခြား အိပ်ခန်းတွေရော၊ ကုတင် အောက်က အဝတ်ဘီဒိုမကျန် ရွာလိုက်ကြတာ အစအနတောင်မတွေ့ရပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဦးလေးကတော့ ဘာပြောသလဲ”

“သူကတော့ ကျွန်မတို့ လူစု အိမ်ပေါ် ပြေးတက်လာမှ မွေးမွေး၊ မွေးမွေးနဲ့ အိပ်ပျော် နေရာက လန့်နိုးသတဲ့။ ဒို့ပေမဲ့ အဲဒီလို မေ့ကုန်အိပ်ပျော်နေတုန်း အိမ်ရှေ့ဘက် ဝန်တာအိမ်က မြေသံလိုလိုကြားလိုက်မိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတော့ပြောတယ်။ အဲဒီကတဲက ဦးလေးလဲ “သမီးရေ.... ရန်သူတော့ ကပ်နေပြီ” ဆိုပြီး နေ့စရာ မရှိ အောင် ကြောက် နေ တော့ တာပါဘဲရှင်၊ ညမှာလဲ တချုတ်ချုတ်နဲ့ ကောင်းကောင်းမအိပ်၊ နေ့ခင်းတောင် အိမ်ပေါ်မှာ အမြဲ လူစောင့်ထားနေရတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ အခုအစ်ကိုကြီးတို့လာမှ အတော်အားရှိသွားတာ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကြောက်မယ်ဆိုလဲ ကြောက်စရာဘဲ၊ ဘယ်ကလာမဲ့ ရန်သူမှန်းမှ မသိဘဲကိုး”

“ဟုတ်သယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ငှေပါအုံး ဒေါ်အေးကြွယ်က မြင်လိုက်လို့ အိမ်ထဲ ပြေးဝင်လာတဲ့ အချိန်ရယ်၊ သူက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတဲ့ အချိန်ရယ်၊ ဒီတော့မှ အေးက ကိုစုံဖူး လှမ်းခေါ်ရတဲ့ အချိန်ရယ်၊ ကိုစုံဖူး ထောက်လာပြီး အိမ်ပေါ် ဥယျာဉ်သား တက်သွားလို့ရောက်တဲ့ အချိန်ရယ် အားလုံး ဘယ်လောက် ကြာမယ်ထင်သလဲ”

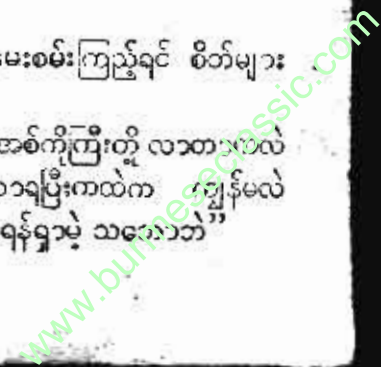
“အနည်းဆုံး ၂ မိနစ်လောက်တော့ ကြာမှာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“နောက်ဖေးဝန်တာအကွေ့မှာမြင်လိုက်ရတယ်ဆိုတော့ အိမ်ရှေ့ဘက် လှည့်ပြီး ညှော်ခန်းထဲ ဝင်နိုင်တာပေါ့”

“ဝင်နိုင်တာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ဪ... ဒါထက် ဒီအကြောင်းတွေ ဦးလေးကို နဲ့နဲပါးပါး မေးစမ်းကြည့်ရင် စိတ်ပျား ဆိုးမလား”

“မေးပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ သိချင်တာမို့လို့ မေးကြည့်ပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးတို့ လာတာထဲ ကျွန်မတို့ကို ကာကွယ်ဘို့၊ အကူအညီပေးဘို့ လာတာဘဲ၊ နောက်ဆုံးစာချုပ်ပြီးကတဲက ကျွန်မလဲ သိပ်ကြောက်တာဘဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ သူ့အတွက်နဲ့ သူပျားတွေတောင် ရန်သူမဲ့ သဘောဘဲ”

“ဒီလောက်လဲ မကြောက်ပါနဲ့ အိုးလေ၊ အစ်ကိုကြီးတို့လဲ အရှိသားဘဲ”

“အစ်ကိုကြီးတို့ ရှိတုန်းတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ အစ်ကိုကြီးတို့ ပြန်သွားတော့ ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ”

“ကြည့်သေးတာပေါ့လေ၊ ကိုင်း...အစ်ကိုကြီးတို့ ကိုစိန်လှိုင်နဲ့ အပြင်ခေတ် ထွက်လိုက်အုံးမယ်”

* * *

မောင်စိန်လှိုင်နှင့်မောင်လှကျော်တို့သည် ရွှေဆံတော် စေတီကြီးနှင့်တကွ မြို့ပေါ်ရှိ ဘုရားများကို သွားရောက် ဖူးမျှော်ပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

ထိုနေ့ည၌ မောင်လှကျော်သည် ဦးဘဆန်းအခန်းသို့ဝင်ရောက်ကာ စကားစမည် ပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။

“အေးအေး ပြောပြလို့ အကျိုးအကြောင်း အတော်အသင့် သိရှိခဲ့ရပါပြီ ဦးဇယ်”

“အင်း...သူ ပြောတဲ့အတိုင်းဘဲမောင်ရေ၊ ဦးကလဲ ကောင်းကောင်း မကျန်းမာ၊ ဒီတုမလေး အတွက်လဲ နောက်ဆံကတင်းတော့၊ ဘယ်မှ ထွက်ပြေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးမောင်ရေ၊ သူတို့သတ်လဲ သေရုံဘဲ ရှိတယ်၊ ကိုယ် အတွက်တော့ ဒီလောက် မစိုးရိမ်လှပါဘူး၊ အသက်လဲကြီးပါပြီ၊ ဒီတုမကလေးအတွက်က ခက်တယ်။ နောက်ဆုံးရတဲ့ စာထဲမှာပါတာက ဒီအိမ်မှာ အတူနေတဲ့ လူမှန်သမျှ ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီအသင်းက ပြည်မြို့မှာကော ရှိတယ် ကြားဘူးလား”

“အတိအလင်းတော့ ဘယ်ရှိမလဲ မောင်ရယ်၊ သူတို့က လျှို့ဝှက်တဲ့ မတရားအသင်းတော့ဘဲ၊ အသင်း ပင်မကြီးကနေပြီး၊ အမြို့မြို့ အရွာရွာ -ဂိုဏ်းခွဲတွေရှိမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျုပ်အိမ်က ဟောဟိုက ဘုံကျောင်းနဲ့ ကပ်နေတော့ သာပြီးစိုးရိမ်မိတယ်”

“နောက်ဖေးဘက်က ဝင်းခတ်ထားတာလား”

“အုတ်နံရံ အကြီးကြီးနဲ့ ဝင်းခတ်ထားတာ ဘုံကျောင်းပေါ့ မောင်ရဲ့”

“ဒီလိုဆိုဟင် သာပြီး မကံစရာ ကောင်းတာပေါ့ ခင်ဗျ၊ နို့...ဒီအကြောင်းတွေ ပုလိပ်ကို မတိုင်ဘူးလားဦးရဲ့”

ကောားပြောနေသည့်အတိုင်း ဒေါ်အေးကြွယ်က လိမ္မော်ရည်တခွက်လာ၍ ပေးသဖြင့် မောင်လှကျော်လည်း လိမ္မော်ရည်ကို သောက်ရ၏။ သောက်ပြီးသောအခါ ယခင်က ဦးဘဆန်း သောက်ပြီး၍ စားပွဲဝိုင်းကလေးပေါ်၌ တင်ထားသော ဖန်ခွက်အနီးတွင် ယှဉ်၍ ချထားလိုက်လေ၏။

“တိုင်လို့လဲ အကြောင်းထူးမယ် မဟုတ်တော့ ဦးလေးလဲမတိုင်တော့ဘူး၊ ပုလဲသိုတာက သာမန်ခိုးမှုတိုက်မှုမျိုးကို လိုက်ချင်လိုက်နိုင်ပါပေါ့။ အခုလိုနိုင်ငံခြားမှာတည်ထောင်တဲ့ လျှို့ဝှက် အသင်းတွေကို ခြေရာခံဘို့တော့ တတ်နိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ မောင်တို့ရှိနေတုန်း အေးကို ကြပ်ကြပ်ဂရုစိုက်ကြစမ်းပါ။ ကျုပ်အတွက် ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ပူတာ အေးအတွက် ပူတာပါဘဲ”

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့တတ်နိုင်သမျှ ဂရုစိုက်ပါမယ်”

“ဪ...ဒါထက် မောင်တို့က ဘယ်တော့ပြန်မယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“ကျွန်တော်က ၄-၅ ရက်ဘဲနေမယ်ကြပါတယ်။ ကိုစိန်လွင်ကတော့ ကြာလိမ့်ဦးမလား မပြောတတ်ဘူးခင်ဗျ”

“အင်းလေ၊ သူတို့ကိစ္စကရှိသေးတာကိုး၊ ဦးဖြင့် သူတို့ကိစ္စမြန်မြန်ပြီးစေချင်ပါတယ်ကွယ်။ နို့မဟုတ် ကိုယ့် ခေါင်းပေါ်မှာ တာဝန်ကြီးတခုဘဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ကိုစိန်လွင်ကဖြင့် အခုကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်းမှာတောင် ကိစ္စပြီး ဘို့ကြီးစားရမယ်ပြောတာဘဲ။ ဦးလဲညောင်းနေရော့မယ်၊ တဆိတ် ကျွန်တော် ကိုခွင့်ပြုပါအုံးခင်ဗျ”

“ကင်း...ကင်း...သွားပေတော့၊ မောင်တို့လဲ ခရီးပန်းလာကြတာ စောစောအိပ်ကြမ”

သို့နှင့် မောင်လှကျော်လည်း ဦးဘဆန်း အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ရာ ဦးဘဆန်း အခြားဘက် သို့လှည့်နေခိုက် ဖန်ခွက်တလုံးကိုဖျပ်ကနဲဆွဲယူခဲ့လေ၏။

နောက်တနေ့၌ မောင်လှကျော်သည် ထိုနေ့တွင် အပြင်၌ ထမင်းစားမည်ဖြစ်၍ မိမိအတွက် မချက်ပြုတ်ရန်အကြောင်း မှာကြားခဲ့ပြီးလျှင် တယောက်တည်း အိမ်မှထွက်သွားရာ ညဉ့် ၇ နာရီ ကျော်ကျော်မှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာလေသည်။

ထိုည၌တွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့် အေးအေးတို့အပြင် ဝရံတာကလေးဘက် ရွက်ဖျင် ကလားထိုင်တလုံးစီဖြင့်ထွက်၍ထိုင်ကာ မောင်စိန်လွင်နှင့် အေးအေးတို့က ဦးဘဆန်းအရေးထက် မိမိတို့ လက်ထပ်ရမည့်ကိစ္စနှင့် ဘဝရွေ့ရေးကို တွေးတောယင်း နီးနှော တိုင်ပင်လျက် ရှိကြ၏။ မောင်လှကျော်မှာမူ ခေါင်းယင်းဘက် ခပ်ကျကျရှိ ပက်လက်ကလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ အေးတံကို ခဲလျက် အလွန်မေးမြန်းနိုင်မှ စကားတဦးတလေ ပြောပေရ၏။

နောက်တနေ့ နေ့လည် ၂ နာရီအချိန်လောက်၌ လူငယ်သုံးယောက်တို့သည် အောက်ထပ် ညွှေခန်း၌ စကားစမည်ပြောဆိုလိုက်ရှိကြစဉ် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ စူးရှကျယ်လောင် ဟစ်အော်လိုက်သော ဦးဘဆန်း၏ အသံကြောင့် သုံးယောက်စလုံး အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားကြရာ ထိုနေရာမျိုး၌ မောင်လှကျော်မှာ ရွှေဆုံးမှဖြစ်၍ လှေကားကိုပင် တထစ်ကျော်မျှခုန်၍တက်သွားလေ၏။

ဦးဘဆန်း၏အခန်းမှာ စေ့ရုံသာစေ့ထားသဖြင့် မောင်လှကျော်မှာ အခန်းထဲသို့ သတင်း ပြေးဝင်သွားရာ မောင်စိန်လွင်နှင့် အေးအေးတို့က နောက်မှလိုက်သွားကြ၏။

အခန်းတွင်း၌ကား ဦးဘဆန်းသည်ဆိုတာတပေါ်၌ တစောင်းလဲလျက် မျက်လုံးမျက်လုံး ပြူးက” ဟို...ဟို...စာ...စာ... စာချသွားဘယ်”ဟု မပြိုကလာ ပြိုကလာ ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။

သုတကိုယ်လုံးသည် နတ်ပူးသကဲ့သို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မျက်နှာမှာလည်း သွေးမရှိတော့သကဲ့သို့ ပြူဖတ်ပြူရောင်ရှိနေ၏။

အိမ်ရှေ့ ဝရံတာဘက် ပြုတ်ပေါက်၌ကား လက်ဝါးသာသာခန့်ရှိ စာရွက်ပြုကလေး တရွက်ကျလျက်ရှိရာ မောင်စိန်လှိုင်က သွားရောက်ကောက်ယူ၍ စာကိုဖတ်ကြည့်ရာ လက်နှိပ်စက် ပြင် သေသပ်စွာရိုက်နှိုင်းထားသော စာလုံးများကို အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ရှုတွေ့ရှိရလေသည်။

“ဒီကနေ့ည ၁၂ နာရီ ငပုကျောက်ဆောင်နှင့် တည့်တည့် သောင်ပြင်မှာ လူချင်းတွေ့လိုသည်။ အသက်ကို နှမြောယင် ဆက်ဆက်လာခဲ့....

နဂါးနက်အသင်း

ဦးဘသန်း အကြောက်ပြေသောအခါ စာရွက်ကလေးမှာ ဝရံတာဘက်သို့ဖောက်ထားသော ပြုတ်ပေါက်မှကျလာကြောင်း၊ လူကိုမမြင်ရသော်လည်း အပြင်ဘက်ဝရံတာမှာ ခြေသံကြား လိုက်ရကြောင်းနှင့် ပြောပြလေသည်။

ကိုလှကျော်သည် စာရွက်ကလေးကို အတန်ကြာမျှ ကိုင်၍ ကြည့်ရှုလျက်ရှိနေ၏။

“ဦးရဲ့ ဘေးရန်ကတော့ ကပ်လာပြီးမောင်၊ ဒီတော့ မောင်တို့ရှိတဲ့အခိုက် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီကြပါနော်”

ကျော်။ “ကျွန်တော်တို့ရှိနေတဲ့အခိုက်မှာ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူးခင်ဗျာ၊ စိတ်သာချ”

လှိုင်။ “ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူးဦးရယ်၊ တချက်ဆိုယင်ကျွန်တော်က အစထဲက မုန်းပြီးသား၊ ဒီလိုရှိတာကိုး မောင်ရဲ့၊ မောင်တို့ ကျုပ်တို့က အထင်ခံအမြင်ခံသမားကွ၊ သူတို့တွေက လျှိုဝှက်မဲ့ မြေအောက်ရိုက်သားတွေဆိုတော့ ယှဉ်ဘို့အတော်ခက်တာဘဲ၊ ကိုင်းလေ....အခုစာ ကတော့ ကျုပ်ကို ဖိတ်ခေါ်တဲ့စာဘဲ၊ ဒီည ၁၂ နာရီ ငပုကျောက်ဆောင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် သောင်ခံမှာ လူချင်းတွေ့ချင်တယ်ဆိုတာက လူကိုလုပ်ကြံချင်တဲ့သဘောလား၊ ငွေညှစ်ချင်တဲ့သဘော လား မပြောတတ်ဘူး။ ဒီကနေ့ညတော့ လူတို့ကြုံစည်မှာ အမှန်ဘဲလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

ကျော်။ “ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လိုဆောင်ရွက်စေချင်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“ဦးရဲ့ ကိုယ်စား မောင်တို့နှစ်ယောက်သွားတွေ့စေချင်တယ်၊ ဦးကတော့ မောင်တို့မြင်တဲ့ အတိုင်း မစွမ်းမသန်နဲ့သူတို့က ငွေလိုချင်တယ်ဆိုယင်လဲ ဘယ်လောက်ပေးရ၊ ပေးရ၊ ပေးပါမယ် မောင်ရယ်၊ တနေရာမှာချိန်းပြီး ပေးဘိလက်ခံခဲ့ပါ”

ကျော်။ “ဘယ်နှယ်လဲ ကိုစိန်လှိုင်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သွားရလိမ့်မယ်”

လှိုင်။ “ကိုကြီးကျော် ရွှေကသွားယင် ဘယ်နေရာမဆို နောက်က ကျွန်တော်လိုက်ပြီး သားဘ”

x

x

x

လှိုင်းတလှေလှိုင်း မောင်လှကျော်သည် အပြင်သို့သွားရောက်နေရာ အတော်များမှာ မှီမိသို့ ပြန်လာ၏။

“မှီမိသို့ရောက်လာ၍ ညစာစားပြီးသောအခါ မောင်စိန်လှိုင်က....

“တညနေလုံး ကိုကြီးကျော် တယ်သွားနေတာလဲ”

“နေရာအများများပေါ့ဗျာ၊ သိကြီးငုံလဲရောက်ရဲ့၊ စာတိုက်လဲရောက်ရဲ့၊ မြို့မဌာနလဲ ရောက်ရဲ့၊ ဆရာဝန်လဲရောက်ရဲ့၊ အရင်တနေ့က ကျုပ်စုံစမ်းထားတဲ့ အချက်အလက်ကလေးတွေက မှီကနေပု ပြည့်စုံတယ်”

“အမိန့်ဗိုလ်သုံး”

“နေရာမကျေခင် မဆီချင်နဲ့အုံးလေ၊ အလုပ်ဆိုတာ ကိုယ် စိတ်ဆဲက မှန်းတဲ့အတိုင်းပေါက်ချင် ပုပေါက်တာ၊ ကိုင်း ၁၁ နာရီထိုးယင် လိုက်ဘို့သာပြင်ထား၊ မြင်းရထားတစ်စီးငှားခဲ့ပြီ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ငပုကျောက်ဆောင်ကိုလေ၊ ဝါရင်းဘုတ်ကောင်းကောင်းတချောင်းတော့ လိုလိုမယ်မယ် ဆောင်ခဲ့ချို့၊ ကျုပ်တော့ အိတ်ဆောင်သံတုတ်ကလေးပါတယ်”

မှတ်ချက်။ ။ ငပုကျောက်ဆောင်ဆိုသည်မှာ ပြည်မြို့သင်္ဘောဆိပ်အနီး (ယခု သင်္ဘောဆိပ်၏ မြောက်ဘက်) ရောဝယ်မြစ် လက်ဝဲဘက် ကမ်းတွင် ရေပေါ်သို့ ပေါ်ထွက်နေသော ကျောက်တန်း တခုဖြစ်သည်။ ပထမကျောက်ဆောင်ကြီး မဖြစ်မီ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာက မောင်ပုဆိုသော သူတယောက် သည် ပုဇွန်တွင်းများ ပေါများသော ထိုကျောက်တန်း၌ ရေအောက်သို့ဆင်း၍ ပုဇွန်ငုပ်ရာ လက်ကို အတင်းသို့ဝင်အောင် နှိုက်နိုင်သော်လည်း အပြင်သို့ ပြန်ထုတ်မရသဖြင့် ရေနစ် သေဆုံးသွားဘူး၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ယင်းကျောက်ဆောင်မှာ ငပုကျောက်ဆောင်ဟု တွင်ခဲ့၏။ အလွန် သူရဲချောက် သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။ (ခရီးရေးသူ)

လှိုင်။ ။ “ကျန်တော် မှာ မားမြောင်ပါတယ် ကိုကြီးကျော်”

ထိုကဉ် ၁၁ နာရီခွဲအထိ မောင်လှကျော်သည် ဦးဘဆန်း အခန်းထဲတွင် ဦးဘဆန်းနှင့်စကား ပြောလျက်ရှိရာ၊ ဦးဘဆန်းမှာ ယခင်နေ့များကထက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော အမူအရာ ရှိကြောင်း မောင်လှကျော် မှီဝဲစားမိ၏။

၁၁ နာရီ ထိုးလတ်သော် မောင်လှကျော် ငှားရမ်းထားသော (ရထားလုံး) တစီး ဆိုက်ရောက် လာ၍ မောင်လှကျော်သည် ဦးဘဆန်းအား အခန်းကို အတွင်းမှ သေခတ်ထားရန် မှာကြားခဲ့ပြီး သော် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။ အေးအေးမှာ ကိုလှကျော် ခပ်ဝေးစောက်ပင် ပြောထားပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ၏အခန်းထဲတွင် အိပ်၍နေလေပြီ။ ဒေါ်အေးကြွယ်မှာ မီးဖိုခန်းရှေ့တွင်ရှိ၍ ကိုဝံဖူးမှာ နောက်ဖေးဘက်ရှိ သူ၏ထံ၌ ရှိနေ၏။ သို့နှင့် မောင်လှကျော်သည် ကိုဝံဖူးအား အိမ်နောက်ဖေးဘက်ရှိ တရုတ်ဘုံကျောင်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အုတ်ဝင်းထဲရှိ သုတိထား၍ ကြည့်ရှုရန်အကြောင်း မှာကြားထားခဲ့ပြီးနောက် မောင်စိန်လှိုင်နှင့်အတူ မြင်းရထား ပေါ်သို့ တက်လေ၏။

မြင်းရထားသည် တရုတ်တန်းမှကမ်းနားဘက်သို့ကွေ့၍တောင်ဘက်သို့ မောင်းနှင်လျက်ရှိရာ စစ်ကဲလမ်းသို့ ရောက်လျှင် ရှေ့သို့ တည်တည် မမောင်းဘဲ လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုး၍ သွားလေ၏။ လမ်းမတော်သို့ ရောက်သောအခါ ပြောက်ဘက်သို့ ပြန်၍ ကွေ့လာသဖြင့် မောင်စိန်လှိုင်က....

“ဘယ်ကို ပောင်းတာလဲ ကိုကြီးကျော်”

“အိမ်ကိုလေ”

“ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ကိုပြန်တာလဲ”

“ဗေဒနာဆိုင်ရာ အရေးကြီးပါသွားဗျာ၊ အရေးကြီးတာက အိမ်မှာ အရေးကြီးတာပါ”

ကုန်သည်လမ်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်လှကျော်သည်မြင်းရထားကိုပြန်၍လွှတ်လိုက်ပြီး နောက်ပေး အိမ်ကြားတစ်ခု ကွေ့ကာ နောက်ပေးဘက်မှ လှည့်၍ ဝင်ခဲ့လေ၏။ အိမ်နောက်ပေး တံခါးမှာ ဝေ့၍ ထားသဖြင့် မောင်လှကျော်သည် အိမ်ထဲသို့ အသင့်ဆောင်လာသော လက်နှိပ် ဓာတ်မီးကို ခပ်အုပ်အုပ်ထိုးကာ လှေကားပေါ်မှ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏။

အချိန်မှာ ၁၂ နာရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်မျှ လိုသေး၍ တမြို့လုံးမှာ အိပ်မောကျ၍ နေဘိသကဲ့သို့ အိမ်အတွင်း၌ လွန်စွာပင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာ၊ လှေကားအတက်တွင် ခြေသံမကြားစေရန် မောင်စိန်လှိုင်အား ၂ ကြိမ် ၃ ကြိမ် မောင်လှကျော်က သတိပေးရသေး၏။

အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်လှကျော်သည် အေးအေးအိပ်ခန်းသို့ ဆွဲခေါ် သွားသဖြင့် မောင်စိန်လှိုင်လည်း ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားရ၏။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ သံတိုင်များ ကာရံ ထားသည့် ပြတင်းပေါက် တခုကို ခေါင်းယင်းပြကာတယောက်အိပ် ကြွေးကုတင်တလုံးပေါ်ရှိ ဇာခြင်ထောင် အတွင်းတွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသော အေးအေးကို တွေ့မြင်ကြလေသည်။ လရောင်ပင် မရှိသော်လည်း ကြယ်ရောင် ကလေးများ၏ အလင်းဖြင့် အပြစ်ကင်းမဲ့စွာ အိပ်ပျော်နေသော အေးအေးကို မြင်ရ၏။

မောင်လှကျော်က မောင်စိန်လှိုင်အား အခန်းတွင်းရှိ တိုင်တတိုင်အကွယ်သို့ ခေါ်သွားပြီး နောက်နားသို့ကပ်လျက်လေသံဖြင့်....

“ဟေ့...ခင်ဗျားကျုပ်ပြောတာနားထောင်စမ်း၊ ဟောဓါကမီးခလုတ် ကျုပ်က ‘ဖွင့်’ ဆို လိုက်တာနဲ့ ဖွင့်ပေးတော့၊ ကျုပ်ပြောတာနားလည်ပြီလား”

မောင်စိန်လှိုင်မှာ မြင်းရထားကိုအိမ်ဘက်သို့မောင်းလာသည်အထိ မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်ရှိ သည်ကိုမသိရသော်လည်း....

“ဟုတ်ကဲ့... နားလည်ပါပြီ၊ ပြီးတော့ကော ကိုကြီးကျော်”

“ပြီးတော့ အရိပ်အခြေကိုကြည့်လုပ်ပေါ့ဗျာ၊ ဘာဖြစ်အံ့မယ်ဆိုတာဘယ်သိမလဲ”

တခဏမျှကြာလတ်သော်လွန်စွာတိတ်ဆိတ်နေသည့်အတွင်းအိမ်ရှေ့ခန်းဘက်ရှိ သံစုံနာရီကြီး မှ ၁၂ နာရီထိုးသံကြားရ၏။ မောင်လှကျော်သည် အေးအေး၏ကုတင်ခြေရင်းဘက် မှောင်ရိပ် ထဲမှ စောင်းအင်းလျက်ရှိရာ မောင်စိန်လှိုင်မှာ မောင်လှကျော်၏အမိန့်ကို နာခံလျက်ရှိလေသည်။

အချိန်စက္ကန့်ပိုင်းများကား စောင့်ဆိုင်းနေသူ၂ဦး၏ စိတ်ဓာတ်ကို မကျော်လွန်နိုင်ပေ။
အတိုးဆုံးသော အသံကလေးများပင် မောင်လှကျော်၏ နားတွင်းသို့တိုးဝင်လာ၏။

၁၀ မိနစ်မျှ ကုန်လွန်၍သွားပြန်၏။ ပြုတင်းပေါက်အတွင်းသို့ ထိုးဝင်လာသော ကြယ်
ရောင်များမှာ ယခင်ကထက်ပင် ပို၍တောက်ပလာသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ၏။

တဖန်ကြာလတ်သော် အခန်းဆီသို့ အပြင်ဘက်ပုတဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်လာသောခြေသံ
ကို ကြားရသဖြင့် မောင်လှကျော်သည် မိမိထင်သည့်အတိုင်း ဟုတ်လေပြီဟု အသက်ရှူပင် မမှန်
နိုင်အောင် တုန်လှုပ်လျက်ရှိသဖြင့် အတော်ပင်စိတ်ကိုချုပ်တီးထားရ၏။

ခြေသံသည် အခန်းဝဆီသို့တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာလျက် တံခါးလက်ကိုင်ကိုတစုံတယောက်က
လှည့်လိုက်သကဲ့သို့ ချက်ခန့် အသံကြားရပြီးနောက် လူမဲ့မကြီးတယောက်သည် ခြေဖျားထောက်
ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။ လူမည်းကြီးကား တောင်းဘိရည်အနက်နှင့် တစုတ်အကျီ
အနက်ကြီးကိုဝတ်ကာလက်ျာဘက်လက်ပွင့်မားမျှောင်တချောင်းကိုကိုင်ထား၏။ မောင်လှကျော်နှင့်
မောင်စိန်လှိုင်တို့မှာ မှောင်ထဲတွင် အချိန်အတော်ကြာရှိနေပြီဖြစ်၍ မျက်စိများမှာ ကျင့်သားရလာ
သည့်အတိုင်း အတော်အတန်မြင်နိုင်လေသည်။

မောင်စိန်လှိုင်ကား တပ်တုတ်မျှမလုပ်ပဲချေ။ လူမည်းကြီး၏ ခြေထောက်သည် ကြမ်းပြင်
ပေါ်တွင် ကြောင်တကောင်၏ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် အေးအေး၏အိပ်ယာဆီသို့တရွေ့ ရွေ့ သွား၍နေ
လေပြီ။ ပြုတင်းပေါက်မှထိုးဝင်သော အလင်းရောင်ဖြင့် တထွာခန့်မျှရှိသော ဓားသွားကို
ထင်ရှားစွာ မြင်ကြရ၏။

အိပ်ယာနှင့် ၃ ပေခန့်မျှဝေးသော နေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မှောင်ထဲမှခန့်၍
အုပ်လိုက်သောသဏ္ဌာန်သည် လူမည်းကြီး၏လက်ကောက်ဝတ်ကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်မိပြီး
ဖြစ်သော်လည်း ခန့်၍အုပ်လိုက်သော အချိန်ကြောင့် လူ ၂ ယောက်တို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
ထွေးလုံးရစ်ပတ်ပြစ်ကာ သတ်ပုတ်လျက်ရှိကြ၏။ ထိုခဏ၌ပင် မောင်လှကျော်၏အသံဖြင့် 'ဖွင့်ဗျို-
မီးဖွင့်'ဟု အော်လိုက်သံကြားရသဖြင့် မောင်စိန်လှိုင်က ဓာတ်မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ တခန်းလုံး
ထိန်ထိန်လင်း၍သွားတော့၏။

လက်ထဲမှ ဓားမျှောင်လွှတ်ကျသွားသော်လည်း လူမည်းကြီးသည်အလျော့မှပေးဘဲအတင်း
ရှန်းကန်လျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ မောင်စိန်လှိုင်က ဝါးရင်းထုတ်ဖြင့် လက်ကောက်ဝတ်ကို ချလိုက်သော
အခါမှ လူချင်းခွဲ၍ရလေသည်။

ထိုအခါ မောင်လှကျော်လည်း ကြမ်းပေါ်ပု လူးလဲထကာ ကျနေသော ဓားမျှောင်ကို
ခြေနှင့်နင်းထားပြီးလျှင် လူမည်းကြီး၏ လက်နှစ်ဘက်ကို အတင်းချုပ်ကိုင်လျက်ရှိလေသည်။

ထိုအခါ လူမည်းကြီးမျက်နှာကို ဓာတ်မီးရောင်တွင် ထင်ရှားစွာမြင်ရသကဲ့သို့ မျက်နှာ
တခုလုံးမှာ သွေးသားမရှိသော လူသေမျက်နှာကဲ့သို့ ပြူလျော်လျော်၍ပြီးလျှင်မျက်လုံးအနက်ကြီး
များမှာလည်း လူမီးခြိုးကြီးထက် ကြီးမား၏။

“ဟေ့ ကိုစိန်လှိုင်၊ ကုန်ဆုံးပြီးကိုနောက်ကအတင်းဆွဲဆောင်လိုက်စမ်း၊ လုပ်လေဗျာဖြစ်ပြန်”

....ဟု ပြောသဖြင့် မောင်စိန်လှိုင်လည်း ဆရာအမိန့်အတိုင်း လူမည်းကြီး၏ ကျစ်ဆံမြီးကို နောက်မှတဆား ဆောင်ဆွဲလိုက်လေ၏။

အေးအေးမှာ ကြမ်းပေါ်၌လူ ၂ ယောက်သွေးလုံးနေစဉ်ကပင် ကုတင်ပေါ်မှ ခုန်ခုကာ မောင်စိန်လှိုင်၏ခါးကို ဖက်ထားပြီးဖြစ်လေသည်။

မောင်လှကျော် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း မောင်စိန်လှိုင်သည် တရုတ်ကြီး၏ ကျစ်ဆံမြီးကို နောက်မှ တဆားဆောင်ဆွဲလိုက်၏။ ထိုခဏ၌ အားကန့် အသံတခု ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် လူမည်းကြီး၏ ဦးခေါင်းသည် အတန်ငယ် နောက်သို့လန်သွားပြီးလျှင် မျက်နှာအပေါ်ခွံကြီးသည် ကျစ်ဆံမြီးနှင့်အတူပြုတ်ထွက်သွားလေ၏။

မေးသိုင်းကြိုးကလေးဖြင့် တွယ်၍ ထားသော မျက်နှာလုံးသည် ကျစ်ဆံမြီးနှင့် အတူ မောင်စိန်လှိုင်လက်ထဲသို့ ပါသွားသောအခါ၌ကား ကတုံးဆံတောက်နှင့် မြန်ပလာလူမျိုးတယောက်၏ မျက်နှာ ပေါ်ထွက်လာလေရာ ၎င်းမှာ 'ဦးဘဆန်း' ၏ မျက်နှာပင်ဖြစ်လေသည်။

ဦးဘဆန်းသည် ဦးခေါင်းကိုင်လျက်ရှိ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ဒေါ်အေးကြွယ်နှင့် မောင်စံဖူးတို့လည်း အခန်းထဲသို့ ထောက်လာကြ လေပြီ။

ထိုအခါ မောင်လှကျော်က....

“နဂါးနက်သင်းဆရာဆိုတာ သူပါဘဲဗျာ။ ကိုင်း....ခုမှဖြင့် မထူးတော့ပါဘူးဦးရယ်၊ ကိုယ် တူမအပေါ် ဘာဖြစ်လို့ဒီလို ရက်ရက်စက်စက်ကြစဉ်ရတာလဲခင်ဗျာ”

“လောဘပေါ့မောင်၊ လောဘ....လောဘ၊ ကျုပ်သုံးထားတဲ့ငွေကလဲ အတော်နှင့်နေတော့ ဒီကောင်မလေး လက်ထပ်လိုက်လို့စာရင်းနဲ့အင်းနဲ့အုပ်ထိန်းစွာကိုလွဲပေးရမယ်ဆိုယင် ငါသုံးထားတဲ့ ငွေတွေပေါ့မယ်၊ ကိုဘဆန်းအမေ့လဲငါတပြားတချပ်မှ ခံစားရမှာမဟုတ်တော့ဘူးဆိုပြီး ကြံမိကြံရာ ကြံတာဘဲမောင်ရေ၊ မောင်ကြောင့်ပေါ့၊ ဟိုအကောင်တယောက်ထဲသာဆိုယင် ကျုပ်အကြံအောင် ပြီးသားပေါ့မောင်ရယ်”

သို့ပြောနေစဉ် ဦးဘဆန်းအကျီလက်ဖျားဆီမှ ၂ လက်မခန့်ရှိ ပုလင်းကလေးတလုံး ကြမ်း ပြင်ပေါ်သို့ကျသွားရာ ဆေးရည်များသည် ပုလင်းကွဲများဖြင့် ရောနှောလျက်ရှိလေ၏။ သို့နှင့် ဦးဘဆန်းအား ချုပ်ကိုင်သားသောလက်ကို မောင်လှကျော်က ခပ်လျော့လျော့ ထားလိုက်မိ၏။ ထိုခဏ၌ ဦးဘဆန်းသည် မောင်လှကျော်လက်တွင်းမှဖျတ်ကနဲ ရုန်းထွက်လွှတ်မြောက်ကာ အခန်း ပေါက်ဆီသို့ပြေးဝင်သွားပြီးနောက် ကံခါးအတွင်းမှမင်းတုန်းချလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့မှ လူသံများ ကြားရသဖြင့် ဝရံတာမှ ထွက် ကြည့်ကြ ရှာရာ ဇဝတ်အုပ်တယောက်နှင့် ပုလိပ်သားတယောက် ပါသော ကားတစီးသည် အိမ်ရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာ၍.... “ဟေ့ ကိုလှကျော် တံခါးဖွင့်ပေးလေဗျာ” ဟူသောအသံကို ကြားရ၏။

ကိုစုံဖူးက တံခါးဖွင့်ပေးသောကခါ ပုလိပ်အရာရှိများလည်း အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ရောက် လာကြ၏။ ဇာဇဝတ်အုပ်မှာ မောင်လှကျော်နှင့် ၁၀ တန်းတွင် တတန်းတည်း သင်ကြားခဲ့ဘူးသော ဇာဇဝတ်အုပ်ကလေး မောင်ဘလွင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ၌ အိမ်သားများသည် ဦးဘဆန်းအား တံခါးဖွင့်ပေးရန် ဟစ်အော်၍ ခေါ်ငင်လျက် ရှိကြရာ အေးအေးမှာ စိတ်မရွံ့သတည်းဖြင့် တံခါးရှက်ကို လက်သီးဆုပ်ကလေးများဖြင့် ထုလျက် ရှိလေ၏။ အခန်းတွင်း၌ကား လူမရှိသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။

သို့နှင့် မောင်လှကျော်သည် ပုလိပ်သားများ၏ အကူအညီဖြင့်တံခါးကို ပုဆိန်ဖြင့် ပေါက်၍ ဖွင့်ကြရာ အိပ်ဆုပေါ်တွင် တစောင်းလဲကျ သေဆုံးနေသော ဦးဘဆန်း၏ အလောင်းကို တွေ့ကြ ရလေသည်။ ၎င်းအနီး၌ကား ပုလင်းလွတ်ကလေးတလုံးနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖိတ်စင်နေသည့် ဆေးရည်များကို တွေ့ရ၍ ဆေးရည်များမှာ အလွန်ပြင်းထန်သော အဆိပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ နောင်အခါ ဘော့ရှိရလေသည်။ ထိုအချိန်၌အိမ်နီးပါးသွင်းများပါ စုဝေး ရောက်လာကြပြီဖြစ်၍အခန်းတွင်းသို့မဝင် ကြရန် ပုလိပ်သားများက တားဆီးရ၏။ မိမိအသက်ကို ကြံစည်သူပင် ဖြစ်လင့်ကစား တသက်လုံး ချင်ခင်၍လည်းကောင်း ဦးလေးဖြစ်သဖြင့် အေးအေးမှာ တနှုတ်နှုတ် ငိုကြွေးလျက်ရှိရ၏။

အလောင်းကိုဆေးရသို့ ပို့ကြပြီးနောက်အတော်အေးချမ်းသွားသောအခါ မောင်စိန် လှိုင်က....

“ကျွန်တော်ဖြင့် ရိပ်ဘဲ မရိပ်မိပါဘူးဗျာ၊ သွက်ချာပါဒလိုက်ပြီး လက်တဘက်သေချင်ယောင် ဆောင်တာက ဘာသဘောလဲဗျ”

“တကယ်လို့ သူ့ကို မသက်ဘဲတောင် သူမဟုတ်ကြောင်း သက်သေအထောက်အထား ရအောင် လို့ပေါ့ဗျ”

“နဂါးနက်အသင်းဆိုတာ ကကော တကယ်ရှိသလားကိုကြီးကျော်”

“ရှုံ့ကောင်းရှိပါလိမ့်မယ် ကိုစိန်လှိုင်၊ နို့ပေမဲ့ ဒီအသင်းက တရုတ်အစစ်မှ ဝင်ရတယ်လို့ ကြားဘူးတယ်၊ အဖိုးကြီးက ငယ်ငယ်ကထဲက ဆိုးလာပြီး လူဆိုးဂိုဏ်းတွေ၊ ဘာတွေနဲ့ အတော် ပေါင်းသင်းဘူးဟန် လက္ခဏာရှိတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာကလဲ ကောင်းကောင်းတတ်၊ ဗဟုသုတကလဲ ရှိတော့ ဒီဟာတွေ အတုယူပြီး ကြည်ညာပေါ့ဗျာ၊ သူ့များတွေကို မတရား ကြံစည်တဲ့လူဟာ နောက်ဆုံးသေချင်းဆိုးနဲ့ သေရတာဘဲ မဟုတ်လား”

“ဒါထက် သူ့လက်တဘက် သေချင်ယောင်ဆောင်တာ ခင်ဗျား ဘယ်လို စသိသလဲ”

“သူ့သောက်တဲ့ လိမ္မော်ရည်ခွက်က သက်သေ ခံနေတာဘဲဗျာ၊ လူတွေ ရွှေ့မှာ တော့ ညာဘက်လက် မမြှောက်နိုင်ဟန်အောင်ပြီး ဘယ်ကက်နဲ့ သောက်တယ်၊ လူတွေ ထွက်သွားတော့ ညာဘက်လက်နဲ့ သောက်တယ်”

အေး။ “ဪ...ဧါကြောင့် ဒေါ်အေးကြွယ်ကလဲ လိမ္မော်ရည်ထည့်တဲ့ ဖန်ခွက်တလုံး ပျောက်နေတယ် ပြောတာကိုး၊ အကိုကြီး ယူထားသလား”

“ဟုတ်တယ်”

လှိုင်။ “သူမို့ ကြံကြီးစည်ရာ တရုတ်နဂါးနက်သင်းတွေဟာတွေဝိတ်ကူးမိတာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ဩပါရဲ့”

“နောက်ပေးက တရုတ်ဘုံကျောင်းနဲ့ နီးနေလို့ ဒီဟာအကြံချဘယ် ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ စာလို စပြီး ထည့်တာကြည့်လေ၊ တို့မန္တလေးကနေ လိုက်လာပြီးနောက်ဆုံး ပြည်မြို့ကို ရောက်လာတယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ သူ့အကြောင်း ချောက်က ပုလိပ်ဌာနကို သံကြီး ရိုက် မေး ကြည့်တော့မှ

သူ့ဇာတ်ကြောင်း ပေါ်တာကိုမျှ၊ လိမ်လည်မှုနဲ့ ၂ ခါတောင် ထောင်ကျသွားသတဲ့ ဆရာရေ၊ လိမ်တာကလဲ အကြီးအကျယ် လိမ်တဲ့လူတဲ့”

“ခင်ဗျားသံကြီးရုံးလဲရောက်တယ်ဆိုတာ ဒီဟာကို”

“သံကြီးရုံးတွင် ဘယ်ကမလဲဗျာ၊ သူ့ကိုကုတ် ဒေါက်တာဂို.(၅)ဆီတောင် သွားလိုက် ရသေးတယ်”

“အဲဒါက ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“သူ့ရောဂါအကြောင်း တီးခေါက်ချင်လို့ပေါ့၊ ဆရာဝန်တွေဟာ အများအားဖြင့် ဘာ ရောဂါမှမရှိပေမဲ့ လူနာက ကုပါဆိုယင် ရမယ်ရှာပြီး ကြံဖန်ကုတ်တာမျိုးကလား ကိုစိန်လှိုင်”

အေး။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့ရှင်”

လှိုင်။ ။ “ပြီးတော့ ဒီကနေ့ည ကြံစည်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကကော့”

“နေ့ခင်းမှာ သူ့ရေးတဲ့စာ သူချပြီး ဒီကနေ့ည လူချင်းတွေ့ချင်တယ်လေးဘာလေး၊ ဆိုတာက သူကြံစည်တဲ့အခိုက် ကျုပ်တို့ကို ခဏဖြစ်ဖြစ် အိမ်ကမောင်းထုတ်ဘို့ ကြံတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့မရှိ တုန်းမှ ချောင်ချောင်လည်လည် ကြံစည်လို့အကွက်ကိုက်မှာကိုးဗျ”

“ကျွန်တော်ဖြင့် အပြစ်တင်မယ်ဆိုယင်လဲ ခံရမှာဘဲ၊ မြင်းရထားကို ငပုကျောက်ဆောင် မမောင်းဘဲ အိမ်ဘက်ပြန်ကွေ့လာတာတောင် မရိပ်မိသေးဘူး”

ဖြစ်ပြီးသားကိစ္စဖြစ်သဖြင့်တကြောင်း၊ သေသူ၏ဂုဏ်ကိုဆည်လိုသဖြင့်တကြောင်း၊ ဦးဘဆန်း ၏အပြစ်အပျက်များကို အတွင်းကျသောသူများသာသိလျက်၊ ဦးဘဆန်းသည် ရောဂါတခုအတွက် စိတ်ညစ်သောကြောင့်သာ အဆိပ်သောက်၍သေကြောင်းဖြင့် သတင်းဖြစ်ပွားလျက်ရှိလေသည်။

မောင်လှကျော်နှင့် မောင်စိန်လှိုင်တို့မှာ ဦးဘဆန်း၏ ဈာပနကိစ္စပြီးဆုံးသည်အထိ ဆောင် ရွက်ကြရ၏။

မောင်စိန်လှိုင်နှင့် အေးအေးတို့မှာ ထိုနှစ်ဝါမဆိုမိပင် လက်ထပ် ထိမ်းမြားကြလေရာ မောင်လှကျော်မှာ ထိုအချိန်တွင် ရှမ်းပြည်သို့ရောက်နေသဖြင့် မင်္ဂလာအခမ်းအနားသို့ မတက်ရောက် နိုင်ဘဲ မင်္ဂလာလက်ဆောင်များကိုသာ ပို့နိုင်ခဲ့လေသည်။

မောင်စိန်လှိုင်နှင့် အေးအေးတို့လက်ထပ်ပြီး၍ ရန်ကုန်သို့ရောက်လာကြသောအခါ အေးအေး က ကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေဖြင့် မောင်လှကျော်အား ရွှေလက်ပတ်နာရီတလုံးနှင့် ရွှေကွပ်ထားသော ‘ဘရိုင်ယာ’ဆေးတံတချောင်း လက်ဆောင်ပေးလေသည်။

အထက်ပါဇာတ်လမ်းကိုပြောပြပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်လည်း အလွန်ပျင်းရိသည့်ဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်းလျက်....

“ဇာတ်ပေါင်းသော် ဗာရာဏသီပြည်ကြီးကို အစိုးရတော်မူသော ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် အဲလေ...ယောင်လို့...ရယ်စရာပြောတာပါကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေတယောက်က အကြံပေးတာ နဲ့လှ့ဆိုတဲ့ စာလုံးကိုထင်ဆိုတဲ့ စာလုံးနဲ့လဲပြီး “ထင်ကျော်ဖြစ်လာတာကိုးဗျ”ဟု ပြောပြီးနောက် ဆေးတံကို အားရပါးရ ဖွာရှိုက်လျက်ရှိလေသည်။

အထက်ပါအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ဦးထင်ကျော် ပထမ စုံထောက်ခုံပုံများအနက် ကျွန်တော်သိရ သလောက် ရှေးအကျဆုံးဖြစ်သည့်ပြင် ကျောင်းသားကြီးဘဝတွင် ငယ်စဉ်ကရွာဖွေစုံထောက်ခုံကို ဦးထင်ကျော်ပြောပြသည့်အတိုင်း ရေးသားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(ယင်းဝတ္ထုကို မြန်မာ့အသံမှ စုံထောက်ဦးထင်ကျော်အမည်ဖြင့် ၃-၄ ကြိမ်မျှ အသံလွှင့် ဘူး၏... စာရေးသူ)

